

Európska rodičovská konferencia

**Výchova nasledujúcej generácie
pre cirkevný život**

Osnovy

Jún 2020

POĎAKOVANIE

Autori chcú vyjadriť svoju vďaku voči službe Watchmana Nee a Witnessa Lee za ich prípravu tohto materiálu. Otvorili Božie slovo a my do neho vstupujeme. Okrem toho chcú autori vyjadriť svoje poďakovanie vydavateľstvu Living Stream Ministry, ktoré láskavo poskytlo povolenie na využívanie rôznych citácií pri príprave týchto osnov pre mladých ľudí v Pánovej obnove.

Všetky verše sú citované z Recovery Version of the Bible, pokiaľ nie je uvedené inak. The Recovery Version of the Bible je vydaná vydavateľstvom Living Stream Ministry, Anaheim, CA, USA.

Všetky časti čítania z posluhovania sú prevzaté zo služby Watchmana Nee a Witnessa Lee, vydané nakladateľstvom Living Stream Ministry, Anaheim, CA USA. použité so zvoľením. Všetky práva vyhradené.

UYCHOVÁVAŤ BUDÚCU GENERÁCIU PRE CIRKEVNÝ ŽIVOT

Posolstvo prvé

Sväté manželstvo pre Boží zámer

Čítanie z Písma: Gn 1:26-28; 2:18, 23-24; Mt 19:4-6; Hebr 13:4; Kaz 9:9; Prísl 5:18;
Mal 2:14-15; Gal 2:20; Flp 1:21a; Ef 5:18-33; Kol 3:16-19

I. Manželský život je základom rodinného života a rodinný život je základom nášho každodenného života a náš každodenný život je základom cirkevného života; to ukazuje na kľúčovú závažnosť nášho manželského života – Hebr 13:4:

- A. Manželstvo je veľmi dôležitým faktorom v cirkevnom živote; to, či je nejaká cirkev zvučná a zdravá, alebo stráca svoj prvok a esenciu, do veľkej miery závisí od manželského života; musíme mať manželstvo v úcte – v.4; 1Tes 4:3-8.
- B. Pavlovým bremenom v Liste Efezanom 5 bolo súčasne obsiahnuť manželský aj cirkevný život; Pavel neoddeľoval manželský život od cirkevného života; skôr ich vzájomne premiešal, pretože vedel, že manželský život je v skutočnosti súčasťou cirkevného života – v. 22 – 23.

II. Manželstvo je nariadené Bohom a je pre Boha dôležité – Gn 2:18; Mt 19:4-5:

- A. Keď Boh stvoril človeka, videl, že nie je dobré, aby bol človek sám, preto sa rozhodol, že človeku vybuduje pomocníka ako jeho náprotivok; to nám ukazuje, že manželstvo je podľa Božieho božského a svätého nariadenia – Gn 2:18:
  - 1. Hneď potom, ako Boh stvoril človeka, nariadil človeku, „aby bol plodný a rozmnožoval sa a naplnil zem“, aby naplnil zem ľudskými bytosťami – v. 28.
  - 2. To naznačuje, že potrebujeme byť v manželstve náležitým spôsobom podľa Božieho zámeru a pre Boží zámer; Boží zámer s manželstvom je použiť nás pre zachovanie existencie ľudstva na zemi – v. 27 – 28.
  - 3. Človek má spokojne užívať Božie zabezpečenie pre svoj život, a manželský život pre svoju existenciu a rozmnožovanie, aby naplnil zem, aby Boh mohol zachrániť niektorých ľudí, aby vytvoril cirkev – Telo Kristovo – ktorého výsledkom bude Nový Jeruzalem ako Božie večné zväčšenie a vyjadrenie podľa Božej večnej ekonómie – Kaz 9:7-9, a poznámka 71; Prísl 5:18; Mal 2:14-15 a poznámka 51; Ef 1:22-23; Zj 21:2, 10.
- B. Boží nepriateľ si želá zničiť uskutočnenie Božieho cieľa, ktorý závisí od ľudského manželstva – 1Tim 4:1-3:
  - 1. Útoky na túto božskú záležitosť Božieho nariadenia prichádzajú od nepriateľov, ktorí zamýšľajú zničiť Boží cieľ tým, že spôsobujú, aby sa ľudia sobášili ľahkovážne, alebo im zabraňujú vstupovať do manželstva – v. 1 – 3; Lk 17:26-27.
  - 2. Mali by sme si uvedomovať, že ideológia nevstupovania do manželstva pochádza od démonov, Božích nepriateľov.
- C. Manželstvo je symbolom jednoty medzi Kristom a cirkvou – Gn 2:18, 21-24; Ef 5:22-32:
  - 1. Adam symbolizuje Boha v Kristovi ako skutočného, univerzálneho manžela, ktorý si pre Seba hľadá manželku; Adamova potreba manželky symbolizuje a znázorňuje Božiu potrebu v Jeho ekonómii mať manželku ako Svoj náprotivok, Svoje doplnenie (dosl., Svoju paralelu) – Rim 5:14; porov. Iz 54:5; Jn 3:29; 2Kor 11:2; Ef 5:31-32; Zj 21:9.
  - 2. Boh túži mať oboch, Adama, zobrazujúceho Krista, aj Evu, zobrazujúcu cirkev; Jeho zámerom je „nech vládnu“ (1:26); je to mať víťazného Krista plus víťaznú cirkev; Boh chce, aby Kristus a cirkev mali panstvo – Rim 5:17; 16:20; Ef 1:22-23.

III. V našom manželskom živote potrebujeme žiť životom Bohočloveka – Gal 2:20; Flp 1:21a; Ef 5:18-33; Kol 3:16-19:

- A. Aby sme v cirkvi žili Bohoľudským žitím, musíme mať Bohoľudské žitie v našom

manželskom živote; ak manžel a manželka nie sú vitálni vo svojom manželskom živote doma, nemôžu byť vitálni ani na stretnutiach; potrebujeme žiť Krista s našim manželom alebo manželkou a s našimi deťmi doma.

- B. Keďže nám chýba Bohoľudské žitie, potrebujeme skutočné oživenie, aby sme boli Bohoľudmi, ktorí žijú životom neustáleho zapierania seba a ukrižovania, aby sme žili Krista pre vyjadrenie Boha – Gal 2:20; Flp 1:21a.
- C. Aby sme mali Bohoľudské žitie, potrebujeme žiť a kráčať podľa zmiešaného ducha – 1Kor 6:17; Rim 8:4:
  - 1. Veľmi dôležitou oblasťou, v ktorej máme kráčať podľa nášho ducha, je náš manželský život.
  - 2. Ak sme v našom manželskom živote schopní žiť podľa nášho ducha, mnohé ťažkosti sa stratia.

IV. Izákovo manželstvo nebolo bežné, ani nebolo výlučne pre jeho ľudské žitie; bolo pre naplnenie Božieho večného zámeru – Gn 21:12; 24:1-4:

- A. Božím večným zámerom je vyjadriť Seba samého súhrnne; aby Boh dosiahol súhrnné vyjadrenie, musí mať ľud; tento ľud je Abrahámovým potomstvom – 1:26; 12:1-3; 15:5; 21:12.
- B. Izákovo manželstvo nespočívalo jednoducho v tom, aby mal slobodný muž šťastný, pohodlný život; bez manželstva by z Izáka nevzišlo potomstvo; ak mal mať tento slobodný muž potomstvo pre naplnenie Božieho večného zámeru, musel sa oženiť – 24:1-4
- C. „Túžime, aby všetky manželstvá v miestnych cirkvách smerovali k naplneniu Božieho zámeru. Takéto manželstvo vyžaduje, aby sme viedli každodenný život v jednote s Bohom. Mladí bratia, ak bude všetko, čo robíte, v súlade s Božou ekonómiou, potom bude aj vaše manželstvo prejavom Božej ekonomie. Musíte povedať: „Pane, to, čo dnes robím, musí byť v súlade s Tvojou ekonómiou. Som slobodný, ale raz budem ženatý. Nech moje manželstvo slúži Tvojej ekonomii.“ Toto je hlavné zjavenie v Genezis 24“ – Štúdium života v knihe Genezis, posolstvo 60, str. 739-740.

V. Hlboko na nás musí zapôsobiť najlepšie manželstvo v Biblii – príkladné manželstvo Boáza a Ruth – Mt 1:5, 16; Rut 4:13-22:

- A. Manželstvo Boáza s Ruth môžeme považovať za najlepšie manželstvo zaznamenané v Biblii.
- B. Najvýraznejší konkrétny bod v manželstve Boáza s Ruth sa netýka toho, ako žili alebo ich kariéry, ale týka sa vynikajúcej záležitosti, a síce, že boli súčasťou rodokmeňa, ktorý uviedol Ježiša Krista do ľudstva – Mt 1:5.
- C. Tým, že mali účasť na rodokmeni, ktorý uviedol Krista, Boh mohol vykonať Svoju večnú ekonomiu prostredníctvom organického Tela Kristovho, ktoré sa zavrie v Novom Jeruzaleme ako strede nového neba a novej zeme, ktorý bude Božím, božským vyjadrením v ľudskosti pre Jeho večné vyjadrenie v Jeho božskej sláve – v. 16; Ef 4:15-16; Zj 21:1-2, 9-10.

Úryvky z posluhovania:

MANŽELSTVO

Manželstvo je nariadené Bohom

„Potom riekol Hospodin Boh: Nie je dobré človeku byť osamote. Dám mu pomoc, ktorá mu bude roveň“ (Gn 2:18)

Keď Boh stvoril človeka, videl, že nie je dobré, aby bol človek sám, preto sa rozhodol, že človeku

vybuduje pomocníka ako jeho náprotivok. To nám ukazuje, že manželstvo je podľa Božieho, božského a svätého nariadenia. Boh nariadil manželstvo hneď potom ako stvoril človeka. Manželstvo neprišlo až po páde človeka a nezakladá sa ani na ľudských žiadostiach. Boh nariadil manželstvo pre človeka pri stvorení a je hlavnou vecou v našom ľudskom živote. V našom živote má vyššie postavenie od manželstva iba stvorenie, všetky ostatné záležitosti sú podriadené manželstvu. Pôvod človeka je prostredníctvom stvorenia, pokračovanie človeka je prostredníctvom manželstva. Na počiatku stvoril Boh človeka, ale pokračovanie a množenie človeka je prostredníctvom manželstva. Preto manželstvo je pre Boha dôležité a Boh nariadil, aby ľudia vstupovali do manželstva.

Boh nariadil, aby mal človek pomocníka ako svoj náprotivok, pretože nebolo dobré, aby bol človek sám. Byť sám nie je dobré z niekoľkých dôvodov. Nie je to dobré vzhľadom na dosiahnutie Božieho cieľa a ešte viac to nie je dobré vzhľadom na človeka samotného. V ľudskom živote a ľudských záležitostiach nie je z fyzickej a emocionálnej stránky dobré, aby bol človek sám. Preto sa Boh rozhodol, že pre človeka vytvorí pomocníka ako náprotivok.

„Stvoriteľ stvoril ich od počiatku ako muža a ženu? A riekol: Preto opustí človek otca i matku a pripojí sa k manželke, i budú dvaja jedno telo“ (Mt 19:4-5)

Na počiatku Boh nenariadil iba to, aby mal človek pomocníka ako svoj náprotivok v manželstve, ale stvoril ich ako muža a ženu a nariadil im, že majú byť jedným telom. Vstúpiť do manželstva je vnútornou potrebou človeka, ktorá pochádza z Božieho stvorenia. Boh túto potrebu stvoril v ľudskej prirodzenosti. Biblia nám zjavuje, že Boží cieľ v tomto vesmíre je spojený s človekom. Aby Boh tento cieľ vo vesmíre mohol uskutočniť, musí človeka získať, a aby človeka získal, musí sa uistiť, že človek, stvorený pre Jeho zámer pokračuje a rozmnožuje sa prostredníctvom manželstva. A preto Boh manželstvo nie len nariadil, ale utvoril v človeku aj túžbu po manželstve.

Božie stvorenie človeka bolo veľmi špecifické. Stvoril človeka tak, aby sa muži a ženy navzájom potrebovali, aby mohli byť úplnou osobou tým, že sa stanú jedným telom. Podľa učenia Biblie nie je ani žena ani muž úplnou osobou. Aby boli úplní, muž a žena sa musia spojiť v jedno. Tak, ako dve časti melóna tvoria jeden celý melón, aj muž spolu so ženou sú z Božieho pohľadu úplnou osobou. Jeden brat raz pozval manželov na večeru, ale manžel prišiel bez svojej ženy. Brat povedal svojmu hosťovi, že prišla iba polovica osoby. Podľa Biblie a Božieho pôvodného nariadenia som vnímal, že toto slovo bolo presné. Boh chce, aby sa muž a žena stali jedným telom, preto chce, aby ľudia vstupovali do manželstva. Manželstvo je Božím pôvodným nariadením.

Písmo, ktoré Pán citoval v Evanjeliu podľa Matúša 19:5, bolo odpoveďou na otázku ohľadom rozvodu. Pán vo Svojej odpovedi uznal pôvodné Božie nariadenie ohľadne manželstva. Okrem toho Pán naznačil, že človek má mať Božie pôvodné nariadenie ohľadne manželstva v úcte. To, akú dôležitosť dáva ľudskému manželstvu Pán v Novom zákone, sa zhoduje s tým, akú dôležitosť mu Boh dal pri stvorení.

Manželstvo je symbolom jednoty medzi Kristom a cirkvou

„Ved' zasnúbil som vás jednému mužovi,... ako čistú pannu... Kristovi.“ (2Kor 11:2)

Manželstvo muža a ženy je symbolom spojenia sa Krista a cirkvi. Apoštol považuje Krista za manžela a veriacich za tých, ktorí sú s Ním zasnúbení. Okrem toho nás zasnúbil Kristovi ako čistú pannu. Preto, kedykoľvek vidíme manželstvo, musíme si spomenúť na náš vzťah s Kristom a Kristov vzťah s nami.

“ I budú dvaja jedno telo. Toto tajomstvo je veľké. Ja ho však vzťahujem na Krista a na cirkev.“ (Ef. 5:31-32).

Manžel a manželka ako jedno telo sú symbolom veľkého tajomstva, Krista a cirkvi a jednoty medzi Kristom a cirkvou. Kedykoľvek uvažujeme o tom, že manžel a manželka sú jedným telom, mali by sme vidieť tajomstvo jednoty medzi Kristom a cirkvou.

“ Lebo muž je hlavou ženy, ako aj Kristus je hlavou cirkvi... Ako je teda cirkev poddaná Kristovi, tak aj ženy mužom vo všetkom. Mužovia, milujte si ženy, ako aj Kristus miloval cirkev a seba samého vydal za ňu.” (Ef 5:23-25).

Manžel ako hlava ženy je symbolom Krista ako Hlavy cirkvi. Preto podriadenie sa manželky svojmu manželovi je symbolom cirkvi, ktorá je podriadená Kristovi, a to, že manžel miluje svoju manželku, je symbolom Krista, ktorý miluje cirkev. Každý náležitý vzťah medzi manželom a manželkou je prejavom príbehu Krista a cirkvi. Preto by sme ako manželia a manželky mali dbať na to, aby sme boli náležitými manželmi a manželkami, aby sme náležite prejavovali vzťah medzi Kristom a cirkvou. (*CWWL, 1932-1949, zv. 3, “Crucial Truths in the Holy Scriptures,”* kap. 33, str. 603-614)

ZACHOVÁVAŤ MANŽELSTVO V ÚCTE

Štvrtý verš hovorí: “ Manželstvo všetci majte v úcte a manželské lôžko nepoškvrnené, lebo smilníkov a cudzoložníkov bude súdiť Boh.” Podľa všetkého sa toto netýka cirkevného života. Avšak, manželstvo je veľmi dôležitým faktorom v cirkevnom živote. To, či je nejaká cirkev zvučná a zdravá, alebo stráca svoj prvok a esenciu, do veľkej miery závisí od manželského života. Nepovažujte manželstvo za banalitu. Musíme ho chrániť v úcte. To znamená, že musíme udržiavať naše telá, naše nádoby v posvätení a úcte (1 Tes. 4:3-4), aby

“nik v tejto veci nevybočil z medzí a nepodvádzal svojho brata” (1 Tes. 4:6). V cirkevnom živote sa bratia a sestry musia vzájomne kontaktovať svätým spôsobom. To znamená, že máme v úcte svoje manželstvo, aj manželstvá iných. Mať manželstvo v úcte znamená zachovávať naše telo v posvätení a úcte a utekať pred smilstvom. (*Life-Study of Hebrews*, pos. 55, str. 613)

KRÁČAŤ PODĽA DUCHA

List Rimanom 8:4 je paralelným veršom s Listom Kolosanom 2:8, pretože obidva verše nám hovoria, aby sme kráčali podľa ducha. Kráčať podľa ducha znamená kráčať podľa Krista. Ak denne kráčate podľa ducha, budete spontánne kráčať podľa Krista. Ak takto kráčate, budete niektoré veci robiť alebo sa niektorých vecí zdržíte, nie preto, že sa prispôsobujete praxi miestnej cirkvi, ale preto, lebo kráčate podľa Krista.

Záležitosť kráčania podľa ducha musíme uplatňovať v každom aspekte nášho každodenného života. Napríklad, bratia, ktorí spolu bývajú, to musia uplatňovať pri vzájomnej konverzácii. Jeden brat je zvyknutý rozprávať podľa svojej mysle a druhý podľa svojich citov. Obaja bratia sa musia učiť rozprávať podľa ducha. Keď sa skoro ráno prebudia, mali by sa precvičovať, aby nerozprávali zo svojej mysle alebo emócií, ale zo svojho ducha. Bratia sa musia modliť: „Pane, daruj mi milosť, aby som rozprával zo svojho ducha.“ Avšak namiesto toho, aby to bratia robili, môžu žiť podľa ľudských tradícií a prvkov sveta. Aj keď sa medzi sebou neškriepia, žijú len podľa svojej ľudskosti, ktorá je vycibrená cirkevným životom, ale nežijú podľa Krista.

Veľmi dôležitou oblasťou, v ktorej musíme kráčať podľa nášho ducha, je náš manželský život. Pre manželov je ťažké ostať v duchu, keď sú so svojimi manželkami. Je pre nich jednoduchšie zotrvať buď vo svojej mysli, citoch alebo vôli. Jednou z najťažších vecí pre brata je otočiť sa do svojho ducha v prítomnosti svojej manželky. Ale my bratia sa musíme naučiť kráčať podľa ducha vo vzťahu k našim manželkám. Ak sa manželka správa k bratovi dobre, brat bude šťastný. Avšak ak je k nemu nepríjemná, tak sa urazí. Namiesto toho, aby sa otočil do ducha, rozhodne sa ostať vo svojich citoch. Ale či už sú naše manželky milé, alebo nevlúdne, musíme zotrvať v našom duchu. Ak vám manželka niečo vytkne, zotrvať v duchu. Ak o vás rozpráva dobre, ostaňte v duchu. Ak ostanete v duchu, budete vo svojom manželstve kráčať podľa Krista.

Aj manželky sa musia učiť ako byť v duchu, keď sú so svojimi manželmi. Toto je dokonca ťažšie

ako byť pre manžela v duchu, keď je so svojou manželkou. Mnohé sestry môžu byť v duchu takmer s kýmkoľvek okrem svojich manželov. Keď sú so svojimi manželmi, sú vo svojich citoch, nie v duchu. Potrebujeme Pánovo milosrdenstvo a milosť, aby sme boli v duchu, keď sme s naším manželom alebo manželkou. Musíme vyznať, že veľká časť nášho manželského života nie je podľa Krista. Vzhliadajme k Pánovi, aby nám daroval milosrdenstvo a milosť, aby sme mali náš manželský život podľa ducha. To je základné a dôležité pre cirkevný život. Manželský život je základom rodinného života a rodinný život je základom nášho každodenného života a náš každodenný život je základom cirkevného života. To ukazuje na kľúčovú závažnosť nášho manželského života. Ak sme v našom manželskom živote schopní žiť podľa nášho ducha, mnohé ťažkosti sa stratia. (*Life-study of Colossians*, pos. 54, str. 475-477)

ŽIŤ ŽIVOTOM BOHOČLOVEKA V NAŠOM MANŽELSTVE AJ CIRKEVNOM ŽIVOTE

Teraz považujeme nad situáciou v obnove. My všetci sme veriaci. Veríme v Pána Ježiša. Učinili sme pokánie a vrátili sme sa k Pánovi, a boli sme zachránení, dokonca dynamicky zachránení. Aj napriek tomu, v našom každodennom živote, možno nežijeme Bohoľudským spôsobom života.

Poukázali sme na to, že keby deti Izraela zachovávali zákon, vtedy by žili Boha a vyjadrovali Boha. Avšak oni zákon nezachovávali, preto Boha nežili, ani Ho nevyjadrovali. Rovnako je to s nami dnes. V našom každodennom živote z väčšej časti Boha nevyjadrujeme.

V našom manželskom živote potrebujeme Bohoľudské žitie. Ak by ženatý brat vo svojom manželskom živote žil životom Bohočloveka, istotne by bol dobrým manželom, pretože by miloval svoju manželku ako skutočný Bohočlovek. Rovnako, ak by vydatá sestra vo svojom manželskom živote žila životom Bohočloveka, bola by dobrou manželkou a podriaďovala by sa svojmu manželovi.

Bohoľudské žitie potrebujeme aj v cirkevnom živote, obzvlášť vo vzťahu k tomu, čomu hovoríme vitálne skupiny. Ako môžeme mať vitálnu skupinu, ak my sami nie sme vitálni? Je to nemožné. Dajme tomu, že brat a jeho manželka sú jeden s druhým pri večeri nešťastní. Majú dokonca slovné výmeny a dlho navzájom argumentujú. Zrazu si uvedomia, že večer majú byť na stretnutí svojej vitálnej skupinky. Ale ako môže byť tento pár na stretnutí vitálny? Pretože nie sú vitálni doma, vo svojom manželskom živote, nemôžu byť vitálni ani na stretnutí.

NAŠA POTREBA SKUTOČNÉHO OŽIVENIA

Keďže nám chýba Bohoľudské žitie, potrebujeme skutočné oživenie. Deti Izraela mali iba vonkajší zákon, ale my dnes máme niečo omnoho silnejšie a omnoho vyššie, než je zákon. Máme v sebe všetko zahrňajúceho, oživujúceho, miešaného, zavŕšeného Ducha, ktorý je hojným zaopatrením Ducha Ježiša Krista (Flp 1:19). Musíme žiť Krista prostredníctvom hojného zaopatrenia Ducha Ježiša Krista (v. 20 – 21a).

V našom vnútri je takýto Duch, ale čo žijeme a ako žijeme? Žijeme Krista? Možno, že žijeme Krista na cirkevných stretnutiach, ale žijeme Krista aj doma s naším manželom alebo manželkou a s našimi deťmi? Potrebujeme skutočné oživenie, aby sme boli Bohoľudmi, ktorí žijú životom neustáleho zapierania seba a ktorí sú ukrižovaní, aby žili Krista pre Božie vyjadrenie. (*Life-study of 1 & 2 Chronicles*, pos. 11, str. 76-77)

NAJLEPŠIE MANŽELSTVO

Biblia nám odhaľuje, že Boh stvoril človeka na Svoj vlastný obraz so Svojím najvyšším úmyslom, uskutočniť Svoju večnú ekonómiu. Hneď po stvorení človeka Boh nariadil manželstvo človeka. Podľa božského zjavenia v Biblii, ľudské manželstvo, ktoré nariadil Boh, nie je iba preto, aby človek žil a urobil si nejakú kariéru, ale preto, aby človek bol jedno s Bohom, aby Boh mohol prostredníctvom

človeka uskutočniť Svoju večnú ekonómiu.

Najvyšším Božím úmyslom pri stvorení človeka a nariadení manželstva človeku je to, že Boh túži byť jedno s človekom, dokonca tým, že sa Sám stal človekom, aby človek mohol byť učiný rovnakým ako je On v Jeho božskom živote a prirodzenosti, avšak nie v Jeho božskom Božstve. Štyritisíc rokov od začiatku histórie ľudstva Boh vyšiel z večnosti do času, aby sa vtelil, stal sa človekom v tele a tento človek bol Ježiš Kristus ako stelesnenie Boha. Ježiš Kristus je Boh aj človek, Boh-človek, ktorý Svojou smrťou a vzkriesením vyprodukoval mnoho veriacich, aby boli jeho organickým telom, cirkvou. Všetko toto sa uskutočnilo prostredníctvom manželstva človeka.

Manželstvo Boáza s Ruth môžeme považovať za najlepšie manželstvo zaznamenané v Biblii. Najvýraznejší konkrétny bod v manželstve Boáza s Ruth, ako to zaznamenáva Biblia, sa netýka toho, ako žili alebo ich kariéry, ale sa týka vynikajúcej záležitosti, a síce, že boli súčasťou rodokmeňa, ktorý uviedol Ježiša Krista do ľudskosti, aby Boh mohol uskutočniť Svoju večnú ekonómiu tým, že bude mať organické Telo Kristovo, ktoré sa zavŕši v Novom Jeruzaleme ako strede nového neba a novej zeme, aby bol Božím, božským rozšírením sa v ľudskosti pre Jeho večné vyjadrenie v Jeho božskej sláve. (*CWWL, 1994-1997, zv. 1, "The Best Marriage," str. 489*)

VÝCHOVA PŘÍŠTÍ GENERACE PRO CÍRKEVNÍ ŽIVOT

Poselství druhé

Zbožná rodina pro církevní život

Čtení z Písma: 1 Tm 3,15-16; Gn 5,22, 25-29; 6,8. 11-14; 7,1; Mt 16,18; Ř 16,3-5; Fm 1-2

I. Zbožnost je žití, které vyjadřuje božskou skutečnost, vyjádření Boha ve všech Jeho bohatstvích—1 Tm 2,2; 3,16; 4,7-8; 6,3. 6. 11; Tt 1,1; 2,12; 2Pt 1,3. 6-7; 3,11:

- A. Zbožnost se vztahuje nejen na zbožnou úctu, ale také na žití Boha v církvi, tj. na skutečnost, že Bůh jako život žije v církvi—1 Tm 3,15-16.
- B. Žití církve jako nového člověka by mělo být naprosto stejné jako žití Ježíše; měl by to být život podle skutečnosti, která je v Ježíši—Ef 4,17-24:
1. Skutečnost, která je v Ježíši odkazuje na skutečný stav Ježíšova života, jak je zaznamenán ve čtyřech evangeliích; v Ježíšově zbožném životě je pravda, skutečnost—v. 21 a poznámka 1 v Překlada obnovy.
  2. Ježíš žil život, ve kterém dělal všechno v Bohu, s Bohem a pro Boha; Bůh byl v Jeho žití a On byl jedno s Bohem – Jn 14,9-10; 16,32b; 5,30; 6,57; 10,30.
  3. My, věřící, kteří jsme znovuzrozeni Kristem jako naším životem a jsme vyučeni v Něm, se učíme od Něho, jaká je skutečnost v Ježíši—3,3. 5-6, Ko 3,4; Ef 4,20-21

II. Noeho život a dílo bylo takové, které změnilo věk; Noe pocházel ze zbožné rodiny a naučil se od svých předků všechny zbožné věci—Gn 5,22. 25-29; 6,8:

- A. Noe zdědil duchovní požehnání od svých předků, aby udržoval a prodlužoval Boží cestu vykoupení a života:
1. Noe našel milost v Božích očích (v. 8); narodil se ve zbožné rodině (srv. Gn 5,4.29), zdědil duchovní požehnání od svých předků a ubíral se Boží cestou vykoupení a života, včetně Adamovy cesty spasení (3,20-21), Ábelovy cesty obětování (4,4), Enóšovy cesty vzývání (v. 26), cesty žití a plození u všech praotců (5,3-28), Henochovy cesty chození s Bohem (v. 22.24); kromě toho se vírou stal spravedlivým mužem v Božích očích a dokonalým mužem, který chodil s Bohem v oné generaci (He 11,7; Gn 6,9)
  2. Proto udržoval a prodlužoval Boží cestu života, aby Bůh mohl uskutečnit svůj plán na zkažené zemi podle své touhy.
- B. Archa, kterou Noe postavil, ho nakonec nejen zachránila před Božím soudem, ale také zachránila jeho rodinu před onou zlou generací—vv. 11-14; 7,1; Mt 24,37-39:
1. Toto je předobraz Kristovy spásy, která nás nejen osvobozuje od věčného zahynutí, ale také nás zachraňuje před zkaženou generací—Sk 2,40; srv. Ga 1,4.
  2. Každý, kdo je spasen, v žádném případě nezahyne; potřebujeme však další a vyšší spasení, které nás zachrání před touto zkaženou generací; toto spasení je souhrnný Kristus, kterého stavíme —Gn 6,11-14; 7,1; Sk 2,40-42; 1K 12,12; Ef 4,16.

III. Mezi námi v Pánově obnově je nejdůležitější jednotkou církev; po církvi je nejdůležitější jednotkou rodina—1 Tm 3,15-16; Tt 1,5-9; 2,3-5:

- A. Vedle církve je rodina nejdůležitější jednotkou ve společnosti; bez správného rodinného života by neexistoval způsob, jak mít zdravou společnost nebo stát; národ je tvořen rodinami jako základními faktory.
- B. Plně si uvědomujeme, že bez správného rodinného života je obtížné mít správný církevní život; také si uvědomujeme, že bez správného církevního života je obtížné mít normální a správný rodinný život; jsme tu pro církev a také pro rodinu.

IV. Zdá se, že kromě knihy Přísloví, Starý zákon nedává mnoho učení o rodičovství, ale je tam několik dobrých příkladů—Ex 12,3-7; Dt 6,7-9. 20-21; 11,18-21; Ž 78,5-7; Jl 1,3:

- A. Adam a Eva byli spaseni a předali slovo spasení následující generaci; musíme také sdílet tyto věci s našimi vlastními dětmi, vyprávět jim smutný příběh o pádu člověka a hlásat jim dobrou zprávu o Božím spasení—Gn 3,21; 4,4.
- B. „Vírou přinesl Ábel Bohu lepší oběť“; protože měl Ábel takovou víru, uplatnil tuto víru a obětoval Bohu v souladu s touto vírou, musel od svých rodičů slyšet radostnou zvěst—He 11,4.
- C. Bůh Mojžíšovi připravil zbožné rodiče, kteří do něj po narození vlévali zbožné myšlenky; díky tomu, co do něj vlili jeho rodiče, měl Mojžíš zbožné myšlenky a pojetí, které potřeboval k vysvobození synů Izraele —Ex 2,7-9; Hb 11,24-25.
- D. S výjimkou Jozua a Káleba byli všichni, kteří byli způsobilí a připravení obsadit dobrou zemi, mladší, druhou generací—Nu 14,29-31, 38; Dt 1,35-36:
1. Druhá generace neprošla tolika věcmi jako první generace, ale sklidili užitek z toho, co zažila první generace—11,2-7; Joz 1,1-3.
  2. Stejný princip platí i dnes s námi v Pánově obnově; to, co zažila starší generace, se předává mladším a bude to velmi užitečné při budování a přípravě těch mladších k tomu, aby bojovali s Bohem a za Boha—2 Tm 2,2.
- V. Nový zákon nám dává příklady o domácnostech, které nám jasně ukazují, že jednotkou Božího spasení a služby je domácnost:**
- A. V Novém zákoně vidíme mnoho líbezných domácností, například domácnost císaře (Fp 4,22), domácnost Kornélia (Sk 10,22-24), domácnost Lydie (16,13-15), domácnost žalárníka (vv. 29-34), a domácnost Krispa (18,8).
- B. Kromě toho tam také byly domy, kde se konala shromáždění, například dům Akvily a Prisky (Ř 16,3-5; 1K 16,19) a dům Filemona (Fm 1-2).
- VI. Od začátku Pánovy obnovy v Číně, bratr Nee zdůraznil, že církev musí být budována s domácnostmi jako jednotkou:**
- A. „Chtěl bych důrazně říci, že rodinný život naší další generace má hodně společného s církevním životem naší další generace. (...) Církevní život příští generace bude silný, pouze pokud se o tuto záležitost dobře postaráte. Pokud bude mít naše další generace hrozná rodina, církev bude trpět mnoha nedostatky. (...) Kéž Bůh v nadcházejících dnech udělí své církvi milost tak, aby bylo vychováno mnoho mladých rodin, ve kterých oba manželé slouží Pánu a společně jdou jednomyslně po Jeho cestě. Jak krásný, bude takový obrázek!“ (*The Collected Works of Watchman Nee*, vol. 49, str. 497).
- B. „Dobrý církevní život je udržován dobrými církevními rodinami. Manželé musí být dobří a také manželky musí být dobré. Tehdy bude církevní život bez problémů“ str. 518.
- VII. Církevní život je účelem křesťanského života a ve vesmíru je to velká skutečnost; proto by náš rodinný život měl být přiveden do církevního života—Mt 16,16-19; Fm 1-2:**
- A. Musíme si uvědomit, že v očích Božích se nic nevyrovná církvi; mimo církevní život je tedy náš rodinný život marností; teprve až bude náš rodinný život uveden do církevního života, stane se skutečností —Mt 13,45-46; Sk 20,28; Kaz 1,2.
- B. Zatímco neseme zodpovědnost za péči o svou rodinu, musíme vidět, že církev je pokladem v Božím srdci—1 Tm 3,2. 4. 12; Tt 2.4-5; Mt 13,45-46.

Výňatky ze služby:

**VELIKÉ TAJEMSTVÍ ZBOŽNOSTI –
BŮH ZJEVENÝ V TĚLE**

Podle kontextu [v 1Tm 3], zbožnost zde [1Tm 3,16a: „A vpravdě veliké je to tajemství zbožnosti“]

se vztahuje nejen na zbožnou úctu, ale také na žití Boha v církvi, tj. na skutečnost, že Bůh jako život žije v církvi. Toto je veliké tajemství všeobecně vyznávané věřícími v Krista. (*Holy Bible Recovery Version*, 1 Tm 3,16; poznámka 2)

Podle nepotvrzených historických záznamů tvořilo těchto šest řádek poezie [v 1Tm 3,16] píseň, kterou rádi zpívali svatí v rané církvi. „Ten“ odkazuje na Krista, který byl Bohem zjeveným v těle jako tajemství zbožnosti. Přejít od tajemství zbožnosti k Němu ukazuje, že Kristus jako zjevení Boha v těle je tajemstvím zbožnosti (Ko 1,27; Ga 2,20). Toto tajemství zbožnosti je žití správné církve, a takové žití je také zjevením Boha v těle. (*Holy Bible Recovery Version*, 1 Tm 3,16; poznámka 3)

[„Přijít ve slávě vzhůru“ v 1 Tm 3,16] označuje Kristův výstup do slávy (Mk 16,19; Sk 1,9-11; 2,33; Fp. 2,9). Podle sledu historických událostí Kristovo nanebevstoupení předcházelo tomu, že byl hlásán národům. Zde je však přijetí ve slávě vzhůru uvedeno jako poslední krok v rámci toho, že Kristus je zjevením Boha v těle. To naznačuje, že církev je také přijata ve slávě. Znamená to tedy, že zjevením Boha v těle je nejen samotný Kristus jako Hlava, ale také církev jako Tělo. Když je o církev dobře postaráno podle pokynů uvedených v prvních dvou kapitolách [1 Tm]..., církev bude fungovat jako dům a domácnost živého Boha pro Jeho pohyb na zemi a jako nosný sloup a udržující základna pravdy, která přináší božskou skutečnost Krista a Jeho Těla jako svědectví světu. Tehdy se církev stává pokračováním Krista jako zjevení Boha v těle. Toto je veliké tajemství zbožnosti – Kristus žijící z církve jako zjevení Boha v těle! (*Holy Bible Recovery Version*, 1Tm.3,16; poznámka 9)

NOE

Genesis 6,9 nám říká, že Noe chodil s Bohem. Noe nepochybně zdědil veškeré duchovní požehnání od svých praotců, jako byli Adam, Ábel, Enóš, Henoch a další, a následoval svého praděda Henocha a chodil s Bohem v pokřiveném, zvráceném a cizoložném pokolení. Věřím, že byl značně ovlivněn vyprávěním o zbožném chození svého praděda Henocha. Noe významně pokračoval v linii života, velice ji rozvinul a tím posunul dál...

Genesis 6,8 říká: „Ale Noe našel milost v Hospodinových očích.“ Nalezení milosti v Hospodinových očích není žádná maličkost. Co znamená „nalezení milosti“? Všimněte si, že tento verš neříká, že Bůh byl Noemu milostiv nebo že Hospodin Noemu udělil milost. Nikoliv, říká se tu, že Noe našel milost. Vzpomeňte si, že Genesis je kniha plná duchovních semen. Zde, ve verši 6,8, nalézáme první zmínku o milosti v Bibli. Noe mohl být tím, čím byl, protože našel milost v Hospodinových očích.

List Hebrejům 4,16 nám říká, že máme směle přistupovat k trůnu milosti, abychom přijali milosrdenství a našli milost ku pomoci v pravý čas. Když jsem byl mladý, téměř každý den jsem ve svých modlitbách říkal: „Pane, přicházím k trůnu milosti. U Tvého trůnu milosti nalézám milost ku pomoci v pravý čas. Pane, potřebuji Tvou milost každou minutu. Potřebuji Tvou milost nejen každý rok, každý týden, každý den a každou hodinu, ale i každou minutu. Bez Tvé milosti jednoduše nedokážu nic snášet.“ Dodnes potřebuji Pánovu milost každou minutu. Možná mi za pár minut příbuzní způsobí nějaké potíže nebo za mnou přijde jeden z bratrů a bude obtěžovat. Možná mi zatelefonuje nějaká sestra. A tak stále říkám Pánu: „Pane, potřebuji Tvou milost každou minutu. Víím, že jsi milostivý a že máš pro mě připravenou milost. Pane, milost potřebuje mou spolupráci, a proto poklekám před trůnem milosti, abych našel milost, která naplní mou potřebu.“ Mnohokrát jednoduše nedokážeme vydržet svou situaci a nedokážeme čelit tomu, co se nám děje. Avšak existuje místo zvané trůn milosti. Směle přistupujte k trůnu milosti, abyste našli milosrdenství a milost v čas vaší potřeby.

Věříte snad, že Noe byl sám o sobě schopen nalézt milost v Hospodinových očích? Nevěřím, že to dokázal sám o sobě. Potopa přišla 1 656 let poté, co byl učiněn Adam. Adam žil 930 let. Z toho vyplývá, že od roku, kdy Adam zemřel, do příchodu potopy uplynulo 726 let. Když Adamovi bylo 622 let, narodil se Henoch, který žil 308 let jako Adamův současník. Poté, co Adam zemřel, Henoch žil

dalších 57 let, než byl vzat Bohem. O 69 let později se narodil Noe. Noe se tedy narodil pouze 120 let po Adamově smrti. Když bylo Henochovi 65 let, zplodil Metúšalecha a pak žil dalších 300 let, než byl vzat. Metúšalech žil 969 let a zemřel v šestistém roce Noeho, v roce, kdy přišla potopa. Henoch se jistě učil Božím věcem od svých praotců, možná i přímo od Adama. Skutečnost, že Henoch dal svému synovi jméno „Metúšalech,“ které znamená „až zemře, bude to posláno,“ dokazuje, že svého syna učil o Bohu. Metúšalech musel učit svého syna, Lámecha, a Lámech svého syna, Noeho. Noe pocházel ze zbožné rodiny a od svých praotců se naučil všem zbožným věcem. Tak si začal uvědomovat svou potřebu milosti. Jeho pokolení bylo zkažené a plné násilí. Lidský rod se stal padlým tělem. Noe žil v pokřiveném, zvráceném a zlém pokolení. Avšak jeho rodiče a prarodiče ho učili Božím věcem a on si uvědomoval, že potřebuje Boží milost. (*Studium života v Genesis*, pos. 28, str. 330-332)

Noe se narodil a žil v lidském rodu, který byl nesmírně zkažený. V té době lidé zneužívali své padlé tělo a stali se tělem. Byli plní chtíče (Gn 6,3a.5). Následkem toho se padlí andělé spojili s člověkem nelegálním manželstvím, takže lidský rod již nebyl čistý, ale stal se směsicí lidské přirozenosti s padlými duchy (Gn 6,2.4). To bylo v Božích očích největším zlem, které nemohl snášet.

Ale Noe našel milost v Hospodinových očích (Gn 6,8). Narodil se ve zbožné rodině (srv. Gn 5,4-29), zdědil duchovní požehnaní od svých předků a ubíral Boží cestu vykoupení a života, včetně Adamovy cesty spasení, Ábelovy cesty obětování, Enóšovy cesty vzývání a Henochovy cesty chození s Bohem. Kromě toho se stal vírou spravedlivým mužem v Božích očích a dokonalým mužem, který chodil s Bohem v této generaci. (He 11,7; Gn 6,9). Proto udržoval a prodlužoval Boží cestu života, aby Bůh mohl uskutečnit svůj plán na zkažené zemi podle své touhy. (*Truth Lessons*, Level Two, svazek. 2, kap. 17, str. 44)

Archa zachránila celou Noeho rodinu před utonutím v potopě. Toto je předobraz Kristovy spásy, která zachraňuje Boží vyvolené od Božího trestu. Ve dnech Noeho byli lidé otupeni tím, že jedli, pili, ženili se a vdávaly; nevěděli, že se blíží soud, dokud nepřišla potopa a všechny je nezničila (L 17,26-27). Stejně tak jsou dnešní lidé otupeni potřebami tohoto života a nevědí, že Boží soud na ně přijde zjevením se Pána. Stejně jako Noe byl zachráněn archou, která byla postavena jeho prací, tak i my musíme pracovat na své záchraně (Fp 2,12), abychom při Pánově příchodu mohli být zachráněni před Božím hněvem a nebyli postiženi pohromou, která zasáhne tento svět.

Archa, kterou Noe postavil ho nakonec nejen zachránila před Božím soudem, ale také zachránila jeho osmičlennou rodinu z onoho zlého pokolení. Toto je předobraz Kristovy spásy, která nás nejen zachraňuje od věčného zahynutí, ale také nás zachraňuje ze zkaženého pokolení. Každý, kdo je spasen, v žádném případě nezahyne. Potřebujeme však další a vyšší spasení, které nás zachrání před tímto zkaženým pokolením. Toto spasení je souhrnný Kristus, kterého stavíme. Potřebujeme nejen kázat jednotlivého Krista, ale také budovat souhrnného Krista, církev. Tohoto Krista lze považovat za dnešní archu. Prostřednictvím tohoto Krista jako spásy byly tisíce lidí zachráněny nejen před Božím soudem, ale také před pokřiveným a zvráceným pokolením. (...)

Archa zachránila Noeho a celou jeho rodinu před zlým pokolením a uvedla je do nového věku, aby mohli žít zcela nový život pro Boha a před Bohem. Podobně i Kristovo spasení zachraňuje Boží vyvolený lid před zkaženým pokolením a uvádí je do obnoveného věku, do nové oblasti vzkříšení. Noe a jeho domácnost prošli potopou tím, že byli v arše. Po potopě archa spočinula na pohoří Araratu. Jejich průchod potopou byl předobrazem křtu; spočinutí archy na pohoří bylo předobrazem Kristova vzkříšení; a život osmičlenné Noeho rodiny po potopě bylo předobrazem církevního života. Křtem jsme pohřbili starou komunitu a starou společnost a ve vzkříšení jsme vstoupili do jiné komunity, do jiné společnosti, kterou je církevní život. (*Truth Lessons*, Level Three, svazek. 1, kap. 4, str. 42-44)

OHNIŠKO ZMĚNY V SYSTÉMU – DOMÁCNOST

Ohniškem změny v systému je domácnost. V Novém zákoně vidíme mnoho líbezných domácností,

například domácnost císaře (Fp 4,22), domácnost Kornélia (Sk 10,22-24), domácnost Lydie, prodavačka purpuru (16,13-15), domácnost žalářníka, jehož jméno je neznámé (v. 29-34). Také tam byla domácnost Štěpána (1K 1,16) a domácnost Krispa (Sk 18,8). Kromě toho tam také byly domy, kde se konala shromáždění, například dům Akvily a Prisky (Ř 16,3-5; 1K 16,19), domácnost Nymfa (Ko 4,15) a dům Filemona (Fm 1-2). Tyto příklady nám jasně ukazují, že jednotkou Boží spásy a služby je domácnost.

Dokonce i ve Starém zákoně, v rámci dvou velkých předobrazů spasení, je jednotkou spasení domácnost. První je předobraz potopy, ve kterém osmičlenná Noemova rodina vstoupila do archy a byla tak zachráněna před Božím soudem, který dopadl na svět (Gn 7,1; He 11,7; 2Pt 2,5). Druhý je předobraz Minutí, ve kterém každá izraelská domácnost vzala beránka, zabila jej a pak vzala krev a dala ji na veřeje a nadpraží domu a snědla maso z beránka. Nebyl to beránek pro každého člověka zvlášť, ale pro každou domácnost jako jednotku (Ex 12,3-8). V minulosti jsme tyto jasné biblické pravdy ignorovali; vlivem křesťanství jsme od nich byli rozptýleni a odvedeni.

Od začátku Pánovy obnovy v Číně bratr Nee zdůraznil, že církev musí být budována s domácnostmi jako jednotkou. Tento důraz jsem od něj převzal a přinesl tuto praxi na Tchaj-wan. Kromě toho jsem zavedl praxi „skupin“. Nicméně, když jsem se v roce 1948 vrátil na Tchaj-wan, tyto dvě praktiky téměř neexistovaly. Byli jsme pod vlivem národů a následovali jsme jejich zvyky (2Kr 17,33), takže jsme šli cestou denominací v křesťanství a zkopírovali jejich praxi velkých shromáždění, při nichž jeden člověk mluví, zatímco všichni ostatní poslouchají. Tato praxe přináší „duchovenstvo“ a „laiky“, což brání fungování svatých. Když to vidím, chci přestavit konkrétní cestu pro naši praxi v této rozhodující době. (CWWL, 1986, svazek 3, „The Furtherance of the New Way for the Lord's Recovery,“ kap. 1, str. 488-489)

PŘINESENÍ NAŠEHO RODINNÉHO ŽIVOTA DO CÍRKEVNÍHO ŽIVOTA

Církevní život je účelem křesťanského života, a to je velká skutečnost ve vesmíru. Proto by měl být náš rodinný život přiveden do církevního života. Měli bychom pomoci všem členům své rodiny, aby byli nejen spaseni, ale také přivedeni do církevního života. Jedná se o záležitost duchovního boje.

Musíme si uvědomit, že v Božích očích se církvi nic nevyrovná. Náš rodinný život mimo církevní život je tedy marností. Teprve, když náš rodinný život je přiveden do církevního života, bude to skutečnost. I když musíme nést odpovědnost za péči o svou rodinu, musíme uvědomit, že v Božím srdci je pokladem církev.

Aby svatí v církevním životě vyhověli Pánovým požadavkům, musí si uvědomit, že z Božího pohledu je pravý církevní život Boží království. List Římanům 14,17 říká: „Vždyť Boží království není pokrm a napoj, nýbrž spravedlnost, pokoj a radost v Duchu Svatém.“ Protože se zde kontext zabývá církevním životem v přítomném věku, je tento verš silným důkazem toho, že v praktickém smyslu je správný církevní život Božím královstvím.

Ačkoli mnoho křesťanů oceňuje Pánův příkaz v Matoušovi 6,33, abychom hledali nejprve Boží království a Jeho spravedlnost, jen málokdo si uvědomuje, že Božím královstvím v tomto věku je církevní život. Potvrzují to Pánova slova v Matoušovi 16,18-19, kde říká: „Na této skále vybuduji svou církev a brány podsvětí ji nepřemohou. A dám ti klíče království nebes.“ V těchto verších se království nebes používá zaměnitelně s církví, což naznačuje, že pravá církev je královstvím nebes v tomto věku. Z tohoto důvodu nám v Matoušovi 18,17 odhaluje, že věřící mají poslouchat církev. Pokud bratr hřeší, musíme s ním nejprve jednat v lásce (v. 15), poté se dvěma nebo třemi svědky (v. 16) a nakonec skrze církev s autoritou. Verš 17 říká: „Jestliže by je neposlechl, pověz to shromáždění, a jestliže by neposlechl ani shromáždění, ať je ti jako pohan a celník.“ Pokud věřící neposlechne církev, ztratí církevní společenství. Evangelium podle Matouše, kniha o království, odhaluje, že církevní život je praktickým Božím královstvím na zemi v tomto věku. Pokud jsme upřímní k Pánu

ohledně hledání Jeho království na prvním místě, musíme být v církevním životě. Mimo církevní život nemůžeme být v Božím království praktickým způsobem.

Kromě toho jsou zásadní církevní setkání, protože církevní život je jimi prakticky vyjádřen. Bez církevních setkání je církev něčím nehmotným; nemůže se projevit praktickým způsobem. Církevní setkání představují praktický církevní život. Neměli bychom tedy přicházet na církevní setkání s prázdnými rukama. Raději bychom měli přicházet s podílem Krista, nabídnout jej Bohu a sdílet jej s ostatními prostřednictvím fungování na setkáních. (*CWWL, 1982, svazek 1, "Miscellaneous Messages in Anaheim,"* kap. 7, str. 29-30)

UYCHOVÁVAŤ BUDÚCU GENERÁCIU PRE CIRKEVNÝ ŽIVOT

Posolstvo tretie

Zodpovednosť rodičov vo vedení svojich detí, aby poznali Pána.

Čítanie z Písma: Ef 6:4; Dt 6:7-9; Prísl 22:6; 2Tim 3:15; Rim 9:11, 15-16

- I. Ak by sme mali zhrnúť slová, ktoré sa v Biblii týkajú rodičovstva, hlavnou vecou, ktorú rodičia majú robiť, je vychovávať svoje deti v učení a napomínaní Pánovom a nepopudzovať ich k hnevu alebo ich znechucovať – Ef 6:4.**
- II. Musíme naše deti viesť k tomu, aby poznali Pána; žiadna rodina nemôže postupovať dopredu bez modlitby a čítania Slova – Dt 6:7-9; Prísl 22:6; Ef 6:4; 2Tim 3:15; porov. Gn 18:19:**
  - A. Domáce stretnutia musia byť prispôsobené deťom; tieto rodinné stretnutia nie sú určené vám; to, čo vo svojej rodine robíte, musí zodpovedať chuti vašich detí a musí byť na ich vlastnej úrovni – porov. 1Pt 2:2; 1Kor 3:2:
    1. Niektoré rodiny nemajú čas na modlitbu a čítanie Biblie, pretože ich rodinné stretnutia sú príliš dlhé a príliš hlboké; deti nechápu, čo sa deje; nevedia, prečo chcete, aby s vami sedeli – porov. Hebr 5:13.
    2. Niektoré domáce stretnutia sa tiahnu hodinu, či dve, a rozoberajú sa na nich zložité doktríny; to je pre deti skutočne veľkým utrpením, avšak mnoho rodičov si to vôbec neuvedomuje.
  - B. Iný problém niektorých domácich stretnutí je, že je tam málo lásky; ani zo strany otca ani zo strany matky tam nie je príťažlivosť, ktorá by priťahovala deti na tieto stretnutia; je to bič, ktorý ich tam udržiava:
    1. Musíte pouvažovať o tom, ako ich pritiahnúť a povzbudiť; nikdy svoje deti netrestajte za to, že sa nezúčastnia na vašom rodinnom stretnutí.
    2. Ak ich za to potrestáte iba raz, môžete v nich vytvoriť problém, ktorý s nimi zostane po zvyšok ich života.
    3. Rodičia musia prilákať svoje deti na detské stretnutia; nenúťte ich prísť; bude to mať hrozné následky.
  - C. Navrhujeme mať rodinné, domáce stretnutie dvakrát za deň, jedno ráno a jedno večer; otec by mal viesť ranné stretnutie a mama večerné stretnutie:
    1. Ak sú vaše deti doma, musíte vstať trochu skôr a stráviť s nimi chvíľku pred tým, ako pôjdu do školy:
      - a. Stretnutie musí byť krátke, živé a nikdy nie dlhé; desať minút stačí; nikdy neprekročíte pätnásť minút a nech to nie je ani menej ako päť minút.
      - b. Poproste ich, aby každý z nich prečítal verš; otec nech potom vyberie nejaké časti verša a niečo o nich povie.
      - c. Ak si deti môžu niečo zapamätať, poproste ich nech si to zapamätajú; nemusia citovať celý verš, poproste ich nech si zapamätajú význam vety.
      - d. Na konci stretnutia nech sa otec alebo mama pomodlia za Božie požehnanie; nemodlite sa vysoké a hlboké modlitby.
    2. Vždy, keď spolu sedíme za stolom a ideme jesť, mali by sme sa Pánovi poďakovať za jedlo; či sú to raňajky, obed alebo večera, mali by sme sa úprimne poďakovať; pomôžte deťom ďakovať – 1Tim 4:4; porov Jn 6:11.
    3. Večerné stretnutie by malo trvať trochu dlhšie a mala by ho viesť mama; večer si nemusíte nevyhnutne čítať Bibliu, ale rodina by sa mala spoločne modliť:
      - a. Mama nech zavolá deti a rozpráva sa s nimi; zatiaľ čo otec sedí pri nej, mama nech ich nabáda, aby niečo povedali:

- (1) Opýtajte sa ich, či mali v škole nejaké ťažkosti.
  - (2) Opýtajte sa ich, či medzi sebou bojovali a či ich niečo trápilo.
  - b. Ak sa deti s mamou nechcú rozprávať, niečo musí byť v neporiadku; je to matkino zlyhanie, ak dovolila, že medzi ňou a deťmi existuje bariéra.
    - (1) Je to chyba matky, ak sa s ňou deti majú strach rozprávať; deti musia slobodne rozprávať.
    - (2) Matka sa musí učiť zisťovať, čo je v srdciach jej detí; ak nechcú v ten deň rozprávať, opýtajte sa ich na ďalší deň; usmerňujte deti.
  - c. Nech sa chvíľu modlia, a tiež ich naučte povedať niekoľko slov; toto stretnutie musí byť živé.
  - d. Poproste ich, aby vyznali svoje hriechy, ale nenúťte ich k tomu; nesmie tu byť žiadne predstieranie; všetko sa musí diať veľmi prirodzene; ak je niečo, čo by chceli vyznať, nech to vyznajú; ak nemajú nič, čo by chceli vyznať, nenúťte ich k tomu.
  - e. Rodičia ich musia viesť k modlitbe jednoduchým spôsobom, jedného po druhom; nech sa modlia všetci; nakoniec to zakončíte vlastnou modlitbou, ale nie dlhou.
  - f. Sýťte ich podľa ich kapacity; keď sa budete snažiť dať im príliš veľa, tak ich preťažíte; pomodlite sa s nimi niekoľkými vetami a nechajte ich ísť spať.
- D. Povedzte im, aký význam má hriech; každý hreší; musíte venovať pozornosť záležitosti ich pokánia a priviesť ich k Pánovi.
- E. Po nejakom čase by ste im mali povedať, aby úprimne prijali Pána:
1. Potom ich privedzte do cirkvi a dovoľte im byť súčasťou cirkvi.
  2. Takto budete viesť svoje deti k poznaniu Boha.

Úryvky z posluhovania:

Ak by sme sa mali zhrnúť slová Biblie, ktoré sa týkajú rodičovstva, tak hlavná vec, ktorú by rodičia mali robiť, je, vychovávať svoje deti v učení a napomínaní Pánovom a nepopudzovať ich k hnevu alebo znechucovať ich... Byť manželom alebo manželkou je záležitosťou osobného šťastia; byť rodičom je niečím, čo ovplyvňuje blaho detí budúcej generácie. Zodpovednosť za budúcnosť detí budúcej generácie je na ramenách rodičov.

Musíme si uvedomiť, aká závažná je táto zodpovednosť. Boh umiestil telo, dušu a ducha človeka, dokonca jeho celý život a budúcnosť, do našich rúk. Nikto neovplyvňuje budúcnosť iného človeka tak rodičia. Nikto nekontroluje budúcnosť človeka tak ako rodičia. Rodičia sú takmer tými, ktorí majú slovo ohľadne toho, či ich deti pôjdu do pekla alebo do neba. Musíme sa učiť, aby sme boli dobrými manželmi a dobrými manželkami, ale nadovšetko sa musíme učiť byť taktiež dobrými rodičmi. Verím, že zodpovednosť byť rodičom je väčšia ako tá byť manželom alebo manželkou.

VIESŤ DETI K POZNANIU PÁNA

Musíme ich viesť k poznaniu Pána. Rodinný oltár je skutočne nevyhnutný. V Starom zákone bol svätostánok spojený s oltárom. Inými slovami, rodina je spojená so službou a posvätením Bohu. Žiadna rodina nemôže napredovať bez modlitby a čítania Slova. To hlavne platí pri rodinách, ktoré majú deti.

Stretnutia, ktoré sú na úrovni detí

Niektoré rodiny zlyhávajú, čo sa týka ich modlitby a času na čítanie Biblie, pretože ich rodinné

stretnutia sú príliš dlhé a príliš hlboké. Deti nechápu, čo sa odohráva. Nerozumejú tomu, prečo od nich chcete, aby tam sedeli. Nemám rád, keď nás rodiny pozvú k sebe domov, aby sa s nami porozprávali o hlbokých doktrínach, a pritom nútia svoje deti, aby tam sedeli s nimi. Niektoré domáce stretnutia trvajú hodinu alebo dve hodiny o ťažkých doktrínach. Toto je skutočne nesmiernym utrpením pre deti. Avšak mnoho rodičov si to neuvedomuje. Deti tam sedia, ale nerozumejú. Napríklad, ak je témou niečo z knihy Zjavenia Jána, ako tomu môžu rozumieť? Domáce stretnutia musia vyhovovať deťom. Tieto rodinné stretnutia nie sú určené vám; vaše stretnutie je v hale na stretávanie. Nezavádzajte svoj štandard svojej rodine. To, čo robíme v rodine, musí vyhovovať chuti vašich detí a musí byť na ich vlastnej úrovni.

Povzbudenie a príťažlivosť

Ďalší problém niektorých domácich stretnutí je, že je v nich málo lásky. Nie je to ani príťažlivosť otca ani príťažlivosť matky, ktorá tiahne deti na tieto stretnutia; je to bič, ktorý ich tam drží. Oni sami sa nechcú pripojiť. Avšak prichádzajú, pretože je tu hrozba bičom. Pokiaľ sa vyberiete cestou biča, nebudú prichádzať. Takto to nebude nikdy fungovať. Musíte porozmýšľať nad spôsobmi, ako ich prilákať a povzbudiť. Netrestajte ich. Nikdy nebite svoje deti za to, že sa nezúčastnili vášho rodinného času uctievania. Keď ich zbijete čo i len raz, môžete v nich vytvoriť problém, ktorý v nich zostane po celý život. Rodičia musia priťahovať svoje deti k rodinnému času uctievania. Nenúťte ich, aby prichádzali. Výsledkom toho môžu byť iba hrozné následky.

Jedno stretnutie ráno a jedno stretnutie večer

Odporúčame dve domáce stretnutia za deň, jedno ráno a jedno večer. Otec by mal viesť ranný čas a mama by mala viesť večerný čas. Vstaňte o trochu skôr. Rodičia by nemali zostávať v posteli potom, čo sa ich deti naraňajkovali a odišli do školy. Ak máte deti doma, musíte vstávať skôr. Majte spolu krátky čas predtým, ako deti odídu do školy. Vaše stretnutie by malo byť krátke, živé a nikdy nie dlhé. Dajme tomu desať minút je dostatočných. Pätnásť minút je najdlhšia doba. Nikdy neprekročte pätnásť minút a neskracujte to na menej ako päť minút. Poproste každého, aby prečítal verš. Otec by sa mal ujať vedenia, aby vybral niekoľko fráz a hovoril o nich. Ak sa deti môžu naučiť niečo naspamäť, poproste ich o to. Necitujte celý verš. Poproste ich, aby si zapamätali význam vety. Na konci stretnutia by sa otec alebo mama mali pomodliť za Božie požehnanie. Nemoďte sa vznešené alebo hlboké modlitby. Modlite sa ohľadne vecí, ktorým deti môžu rozumieť. Nech to netrvá dlho. Buďte jednoduchí. A potom ich pošlite do školy.

Zakaždým, keď sa idete najesť, by ste zaň mali poďakovať Pánovi. Nezáleží na tom, či sú to raňajky, obed alebo večera, mali by ste byť úprimní vo svojom vďakyvdaní. Pomôžte aj svojim deťom, aby sa poďakovali. Večerné stretnutie by malo byť o niečo dlhšie, a mala by ho viesť mama. Nie je nevyhnutné, aby ste večer čítali Bibliu, ale rodina sa potrebuje spolu modliť. Osobitne, matka má zhromaždiť deti a porozprávať sa s nimi. Zatiaľ čo otec sedí pri nej, matka by mala povzbudiť svoje deti, aby aj oni hovorili. Opýtajte sa ich, či mali v ten deň nejaké problémy. Opýtajte sa ich, či sa spolu bili alebo či ich niečo znepokojovalo. Ak matka nemôže docieľiť to, aby sa s ňou jej deti rozprávali, niečo nie je v poriadku. Je to chyba matky, keď dopustí, že vznikne bariéra medzi ňou a jej deťmi. Matka zlyhala, keď deti majú strach sa s ňou porozprávať. Mali by sa cítiť slobodní hovoriť. Matka sa musí učiť, ako dostať von veci, ktoré sú v srdciach detí. Pokiaľ sa nechcú rozprávať v ten deň, opýtajte sa ich ďalší deň. Ved'te deti. Nech sa trocha pomodlia a učia sa povedať zopár slov. Toto stretnutie musí byť živé. Požiadajte ich, aby vyznali svoje hriechy, ale nenúťte ich. Nesmie tu byť žiadna pretváрка. Všetko musí byť urobené veľmi prirodzeným spôsobom. Nechajte ich, aby oni sami prevzali nejakú iniciatívu. Ak majú niečo na vyznanie, nech to vyznajú. Ak nemajú čo vyznať, nenúťte ich. Nesmie tu byť žiadna pretváрка. Pretváрка, ktorú nachádzame u mnohých detí, je výsledkom tlaku zo strany prísnych rodičov. Deti nehovoria klamstvá, ale vy ich môžete nútiť, aby hovorili klamstvá. Rodičia by ich mali

viesť k modlitbe jednoduchým spôsobom a jedného po druhom. Uistite sa, aby sa všetci modlili. Nakoniec, zakončite svojou vlastnou modlitbou. Avšak nech nie je dlhá. Keď bude vaša modlitba príliš dlhá, deti to začne nudiť. Kŕmte ich podľa ich kapacity. Ak sa pokúšate robiť príliš veľa, preťažíte ich. Modlite sa s nimi niekoľkými vetami, a potom ich nechajte ísť spať.

Udeľovať pozornosť ich pokániu

Oboznámte ich s významom hriechu. Každý hreší. Musíte udeľovať pozornosť záležitosti ich pokánia, a potom ich priviesť k Pánovi. Po nejakom čase by ste ich mali požiadať, aby prijali Pána úprimne. Potom ich privedte do cirkvi a dovoľte im byť súčasťou cirkvi. Týmto spôsobom budete svoje deti viesť k poznaniu Boha. (*The Collected Works of Watchman Nee*, zv. 49, str. 520, 541-544)

UYCHOVÁVAŤ BUDÚCU GENERÁCIU PRE CIRKEVNÝ ŽIVOT

Posolstvo štvrté

Rodičia ako správne osoby so správnym životom ako vzory pre deti

Čítanie z Písma: Ef 6:4; Dt 6:7-9; Prísl 22:6; 2 Tím 3:15; Rim 9:11, 15-16

- I. Byť rodičom je veľmi ťažké; žiadne množstvo učení o rodičovstve nie je dostatočné; aj keď neexistuje jedinečná, bezpečná metóda pre rodičovstvo, je niekoľko lekcií, ktoré sa môžeme naučiť:**
- A. Predovšetkým, keď chceme naše deti vychovať, aby milovali Pána a prichádzali na pravidelné cirkevné stretnutia, musíme byť správnymi osobami; musíme správne žiť pred Pánom:
1. Okrem Pána, naše deti sú tými, ktorí vedia najlepšie, akým životom žijeme; môžeme síce na iných pôsobiť, že sme určitou osobou, ale nikdy neoklameme naše deti; preto musíme byť nefalšovaní.
  2. Naše správanie a to ako žijeme neovplyvní nikoho natoľko, ako to ovplyvní naše deti; je to univerzálny, duchovný princíp.
  3. Ak nie sme čestnými ľuďmi, naše deti to negatívne ovplyvní, ale to neznamená, že naše deti budú automaticky dobré, ak sme my čestní; je zložité predpovedať, čo z dieťaťa bude; záleží to na mnohých faktoroch.
- B. Okrem toho, že sú správnymi osobami, rodičia musia uplatňovať svoju múdrosť; pre rodiča je jednoduché milovať, ale nie je až tak jednoduché mať múdrosť:
1. Rodičia musia uplatniť múdrosť, aby rozlíšili, či je, alebo nie je ten správny čas nariadiť deťom prichádzať na cirkevné stretnutia; pri takýchto situáciách musíme uplatňovať našu múdrosť, aby sme to vedeli rozlíšiť; podľa nášho rozlíšenia môžeme následne naše deti vyzvať.
  2. Niektorí rodičia však majú horlivosť bez múdrosti a ich horlivosť zraňuje ich deti; čím viac nariaďujú svojim deťom prichádzať na stretnutia, tým viac ich rania, čo spôsobuje silné reakcie.
  3. Je síce správne nariadiť našim deťom zúčastňovať sa stretnutí, ale musíme aj rozlišovať podľa momentálneho stavu detí, kedy je správny čas a ako ich správne pozvať; ak sú naše deti v určitom rozporení, môže byť viac na mieste nenariaďovať im, aby na stretnutia chodili, kým sa ich situácia nezlepší.
- C. Nakoniec, rodičia sa musia spoliehať na Pánovo milosrdenstvo—Rim 9:11, 15-16:
1. Sú mnohí duchovní rodičia, ktorí nemajú dobré deti; sú tiež rodičia, ktorí sú svetskí, odpadlícky, bezstarostní rodičia, ktorých vôbec nezaujíma duchovný stav ich detí, aj napriek tomu sú ich deti dobré a duchovné.
  2. Z toho dôvodu musíme prísť k záveru, že to, čo bude z našich detí závisí od Pánovho milosrdenstva; prvá časť Listu Rimanom 9:18 hovorí: „On preukazuje milosrdenstvo komu chce“; našou povinnosťou ako rodičov je byť správnymi osobami a uplatňovať múdrosť, aby sme vedeli rozlíšiť, kedy a ako hovoriť s našimi deťmi – porov. Iz 50:4.
  3. Musíme si plniť svoje povinnosti, avšak nesmieme sa spoliehať na nič z toho, čo robíme; všetko, čo robíme, neznamená bez Pánovho milosrdenstva nič; musíme sa spoliehať na Pánovo milosrdenstvo—Rim 9:15-16.
  4. Rodičia by nemali byť nikdy pyšní a myslieť si, že svojimi schopnosťami môžu vychovať tie najlepšie deti; to, aby sme vychovali dobré dieťa, závisí od mnohých rôznych faktorov, avšak v konečnom dôsledku to závisí od Pánovho milosrdenstva—v. 16.
- D. Vychovať deti nie je ľahké alebo jednoduché; vyžaduje si to, že s našimi deťmi strávime mnoho času; čím viacej času budeme tráviť s našimi deťmi, tým lepšie:
1. Každý večer by sme mali s našimi deťmi stráviť minimálne dve hodiny a nerobiť nič,

iba byť s nimi, rozprávať sa s nimi, alebo ich niečomu naučiť; takto budú šťastné a niečomu sa priučia.

2. Ak s našimi deťmi nebudeme tráviť čas, môžeme očakávať, že budú mať problémy.
  3. Aj keď si nemôžeme vždy dovoliť tráviť toľko času s našimi deťmi, princípom je, že by sme mali s našimi deťmi tráviť toľko nášho času, koľko sa dá a správne ich učiť podľa ich veku.
- E. Výchovu našich detí nesmieme zanedbať; ak nám Boh dal deti, musíme stráviť dostatočný čas na to, aby sme ich správne vychovali:
1. Aby sme sa postarali o naše deti, vždy ich musíme pripraviť vopred; ak sa chceme náležite postarať o pätnásťročných, je potrebné ich štrnásť rokov vychovávať:
    - a. Každá chvíľka správnej výchovy v správnom veku je zaočkovaním; pokiaľ náležite vychovávame a očkujeme naše deti, môžu odísť z domu a ísť študovať bez akýchkoľvek problémov.
    - b. Avšak keď naše deti náležite nevychováme a neočkujeme, tak aj keby boli počas štúdií doma, veľa to nezaváži.
    - c. Duchovné zdravie pätnásťročných závisí od toho, koľko výchovy a očkovania sa im dostalo počas prvých štrnástich rokov ich života.

II. Princípom, ktorý Boh nariadil, je, že otec musí žiť životom, ktorý je vzorom, príkladom, pre svoje deti; jednako si musíme uvedomiť, že to, čo bude s našimi deťmi, nakoniec závisí od Božieho milosrdenstva—Rim 9:10-13; Ef 6:4:

- A. Z toho dôvodu si musíme plniť povinnosti, aby sme žili správnym životom ako vzory pre naše deti, ale nemali by sme byť znechutení, alebo pyšní z toho, čo s našich detí bude; Jakub a Ezau boli dvojčatá, ale List Rimanom 9:10-13 nám ukazuje, že ich osud závisel od Božieho výberu.
- B. Najlepší a najsprávnejší spôsob, ako byť rodičmi, je žiť ako vzor pre naše deti a modliť sa za Božie milosrdenstvo.
- C. Ak naše žitie ustanoví správny štandard, nebudeme za zlé správanie svojich detí zodpovední; avšak, ak nežijeme ako vzor, zlé správanie našich detí je našou zodpovednosťou.
- D. Aby sme boli dobrým vzorom, musíme milovať Pána a Jeho slovo, porátať sa s hriechmi, nenávidieť naše ja a učiť sa lekcie kríža; toto bude vzorom nie iba pre naše deti, ale aj pre všetkých svätých.

III. “Nemôžem povedať, koľko silných veriacich by sme mohli vychovať pre našu nasledujúcu generáciu, ak by všetci rodičia tejto generácie boli dobrými rodičmi. Vždy som chcel povedať toto: Budúcnosť cirkvi závisí od rodičov. Keď Boh cirkvi udelí milosť, potrebuje nádoby. Je potrebné, aby bolo vychovaných viac Timotejov. Je pravdou, že môžeme zachraňovať ľudí zo sveta, ale väčšou potrebou je vychovať ľudí spomedzi kresťanských rodín.” (*The Collected Works of Watchman Nee, zv. 48, str. 549*)

Úryvky z posluhovania:

Otázka: Moje deti sú spasené, ale nie vždy sa mi darí presvedčiť ich, aby prišli na stretnutia. Aký je ten najlepší spôsob ako sa o nich postarať?

Odpoveď: Byť rodičom je veľmi ťažké. Žiadne množstvo učenia o rodičovstve nie je dostatočné. Keď páry nemajú deti, modlia sa ako Anna, Samuelova matka, ktorá sa modlila za syna (1Sam 1:10-11). Pán môže vypočuť ich modlitby a dať im dieťa, ale toto dieťa sa môže stať veľkým zdrojom problémov. Hoci neexistuje jedinečná, bezpečná metóda pre rodičovstvo, existuje niekoľko lekcí, ktoré sa môžeme naučiť.

Predovšetkým, aby sme vychovali naše deti tak, aby milovali Pána a prichádzali pravidelne na cirkevné stretnutia, my musíme byť správnu osobou. Musíme mať správne žitie pred Pánom. Okrem Pána, naše deti sú tými, ktorí najlepšie vedia, akým spôsobom života žijeme. Možno sme schopní oklamať ostatných o tom, aký typ človeka sme, ale nikdy nemôžeme oklamať naše deti. Preto potrebujeme byť nefalšovanými. Ak povieme našim deťom, aby neklamali, avšak my klameme svojim manželkám, deti tovidia. Toto je veľmi vážne, pretože ak zaklameme svojim manželkám čo i len raz, naše deti si to môžu zapamätať na celý svoj život. Naše správanie a náš spôsob žitia neovplyvňujú nikoho natoľko ako to ovplyvňuje naše deti. Toto je univerzálny duchovný princíp. Preto, byť rodičom nie je ľahké. Naše deti budú negatívne ovplyvnené, ak my nie sme čestnými ľuďmi, avšak to neznamená, že naše deti budú dobré, lebo my sme čestnými ľuďmi. Pokiaľ má čestná matka štyri deti, dve môžu byť dobré a ďalšie dve môžu byť zlé. Avšak, ak ona nie je čestnou osobou, všetky jej deti môžu byť ešte horšie. Je to ťažké predpovedať, ako to s deťmi nakoniec dopadne; to závisí od mnohých faktorov.

Okrem toho, že sú správnymi osobami, rodičia potrebujú uplatňovať svoju múdrosť. Toto je oblasť, ktorá väčšine rodičov chýba. Pre rodiča je ľahké mať lásku, ale nie je ľahké mať múdrosť. Rodičia musia uplatňovať svoju múdrosť, aby rozlíšili, či majú alebo nemajú nariadiť svojim deťom, aby prichádzali na cirkevné stretnutia. Otázku, či by mali alebo nemali rodičia nariadovať svojim deťom, aby prichádzali na stretnutia, môžeme prirovnať k otázke, či si máme alebo nemáme vziať so sebou dáždnik, keď ideme von. Kvôli takýmto situáciám musíme uplatňovať našu múdrosť, aby sme rozpoznali situáciu. Podľa nášho rozlíšenia môžeme nabádať naše deti. Avšak, niektorí rodičia sú horliví bez múdrosti a svojou horlivosťou zraňujú svoje deti. Čím viac prikazujú svojim deťom, aby prichádzali na stretnutia, tým viac ich zraňujú, čo spôsobuje silné reakcie. Táto záležitosť nie je ľahká. Rodičia musia byť správnymi osobami a uplatňovať svoju múdrosť. Je správne nariadiť našim deťom, aby išli na stretnutia, ale musíme rozlišovať, na základe stavu nášho dieťaťa, správneho času a správneho spôsobu, ako ich správne pozvať. Pokiaľ sa naše deti nachádzajú v určitom stave, môže byť lepšie nenariadovať im, aby chodili na stretnutia, až dokiaľ sa ich stav nezlepší.

Nakoniec, rodičia potrebujú dúfať v Pánovo milosrdenstvo. List Rimanom 9:16 hovorí: „Nezáleží teda na tom, kto chce, ani na tom, kto beží, ale na Bohu, ktorý sa zmilúva.“ Videl som mnoho duchovných rodičov, ktorých deti neboli dobré. A videl som aj svetských, odpadlických, neporiadnych rodičov, ktorých vôbec nezaujímal duchovný stav ich detí, a napriek tomu sú ich deti dobré a duchovné. Z tohto dôvodu musíme prísť k záveru, že to, čo bude z našich detí, závisí od Pánovho milosrdenstva. Prvá časť osemnásteho verša hovorí: „On preukazuje milosrdenstvo komu chce.“ Našou povinnosťou ako rodičov je byť správnymi osobami a uplatňovať múdrosť, aby sme vedeli rozlíšiť, kedy a ako hovoriť s našimi deťmi. Musíme si plniť svoje povinnosti, avšak nesmieme sa spoliehať na nič z toho, čo robíme. Všetko, čo robíme, neznamená bez Pánovho milosrdenstva nič. Musíme sa spoliehať na Pánovo milosrdenstvo, modliac sa: „Pane, všetko závisí od Tvojho milosrdenstva. Plním si svoje povinnosti rodiča tým, že som správnou osobou, aby som bol dobrým príkladom a nepohoršoval moje deti, a uplatňovaním mojej múdrosti, aby som vedel, kedy a ako hovoriť mojim deťom. Avšak, svoju dôveru vkladám v Teba, Pane.“ Všetci sa potrebujeme naučiť túto lekciu. Rodičia by nemali byť nikdy pyšní, mysliac si, že svojimi schopnosťami môžu vychovať tie najlepšie deti. To, aby sme vychovali dobré dieťa, závisí od mnohých rôznych faktorov, avšak v konečnom dôsledku to závisí od Pánovho milosrdenstva.

Otázka: Ako by sme mali usmerňovať naše deti v pozeraní televízie a filmov?

Odpoveď: Kvôli prúdu tohto veku je pre rodičov veľmi ťažké zakazovať svojim deťom pozeranie televíziu a filmy. Preto rodičia musia uplatňovať svoju múdrosť v obmedzovaní, ktoré programy a filmy svojim deťom dovoľia, alebo nedovoľia pozeráť. Rovnako musíme naše deti učiť tomu, aké sú dôvody týchto obmedzení, aby našim rozhodnutiam rozumeli, keď budú staršie. Musíme im to správne vysvetliť podľa ich veku, nie predčasne. Nemali by sme im hovoriť niečo, čomu nemôžu

porozumieť v ich veku. Náš tréning musí byť v súlade s ich vekom.

Vychovávať deti nie je ľahké, alebo jednoduché. Vyžaduje si to, že s našimi deťmi strávime mnoho času. Čím viac času budeme tráviť s našimi deťmi, tým lepšie. Každý večer by sme mali s našimi deťmi stráviť minimálne dve hodiny a nerobiť nič, iba byť s nimi, rozprávať sa s nimi alebo ich niečomu naučiť. Takto budú šťastné a niečomu sa priučia. Ak s našimi deťmi nebudeme tráviť čas, môžeme očakávať, že budú mať problémy. Aj keď si nemôžeme vždy dovoliť tráviť toľko času s našimi deťmi, princípom je, že by sme mali s našimi deťmi tráviť toľko nášho času, koľko sa dá a správne ich učiť podľa ich veku.

Otázka: Niektorí mladí bratia a sestry odchádzajú študovať mimo domov a sú v internátoch spolu s neveriacimi. Ako sa čo najlepšie postarať o týchto mladých ľudí?

*Odpoveď: Je ťažké vedieť, či je lepšie, aby deti ostali doma, alebo aby išli študovať do iného mesta. Je to veľmi komplikovaná záležitosť, ktorá pozostáva z mnohých faktorov. Avšak, jedna vec je mi jasná, aby sme sa postarali o naše deti, vždy ich musíme pripraviť vopred. Ak sa chceme náležite postarať o pätnásťročných, je potrebné ich štrnásť rokov vychovávať. Každá chvíľka správnej výchovy v správnom veku je zaočkovaním. Pokiaľ náležite vychovávame a očkujeme naše deti, môžu odísť z domu a ísť študovať bez akýchkoľvek problémov. Avšak, keď naše deti náležite nevychovávame a neočkujeme, tak aj keby boli počas štúdií doma, veľa to nezaváži. Duchovné zdravie pätnásťročných závisí od toho, koľko výchovy a očkovania sa im dostalo počas prvých štrnástich rokov ich života. Ak rodičia náležite nepripravujú svoje deti, nebude veľmi nápomocné narýchlo uvažovať o tom, kde by mali ísť študovať. Toto je varovaním pre všetkých rodičov. Výchovu svojich detí nesmieme zanedbať. Ak nám Boh dal deti, musíme s nimi tráviť dostatok času, aby sme ich správne vychovali. Všetci máme radi možnosť vlastného výberu, avšak, ak máme deti, strácame všetky možnosti nášho vlastného výberu. Okrem času, ktorý trávime na stretnutiach, musíme každú minútu tráviť s našimi deťmi. V opačnom prípade, by sme nemali očakávať, že budeme mať dobré deti. Jedinou cestou ako mať dobré deti je tráviť s nimi všetok náš čas a uplatňovať našu múdrosť, aby sme ich správne a vopred vzdělali a zaočkovali. Avšak, po tomto všetkom sa stále musíme spoliehať na Božie milosrdenstvo. (*Crucial Elements of God's Economy*, chap. 6)*

* * *

Prvým druhom vzťahov v ľudskom živote sú rodinné vzťahy. Štvrtý verš hovorí: “Má si dobre spravovať dom a deti udržiavať v poddanosti so všetkou dôstojnosťou.” Spravovanie domu je záležitosťou ujmania sa vedenia, avšak Pavlova myšlienka sa tu netýka hlavne autority. Ako manžel a otec by sa dozorca nemal vo svojej rodine ujať vedenia tým, že bude vládnuť, ale tým, že ustanoví dobrý príklad a vzor. Rodina nie je ako nejaká vláda alebo organizácia, ktorú vedú autority. Otcovo vedenie v jeho rodine by nemalo byť založené hlavne na vládnutí s autoritou, ale na príklade jeho každodenného života. Podobne, byť starším neznamená vládnuť v cirkvi s autoritou. Táto predstava je úplne zlá. To, ako otec riadi svoju rodinu, sa veľmi odlišuje od toho, ako riaditeľ vedie svoj biznis. Riaditeľ môže najímať a prepúšťať svojich zamestnancov, ale otec si svoje deti nemôže ani najať, ani ich prepustiť. Základnou potrebou v rodine je otcov príklad. Ako otec, starší, musí žiť správne pred svojou rodinou. To je správny spôsob ako viesť svoj dom. U seba doma by sme sa nemali pokúšať uplatňovať svoju autoritu ako králi, právni úradníci, konatelia alebo riaditelia v škole. Pavlova myšlienka v tejto časti sa dotýka toho, akým spôsobom dozorca každý deň žije. To, že deti iba potrestáme, nefunguje. Bohom nariadený princíp je, že otec musí žiť životom, ktorý je vzorom a príkladom pre jeho deti.

Ako dozorcovia sa musíme v našej rodine ujať vedenia tým, že budeme v našom živote vzorom. To je našou povinnosťou. Avšak, ak sú naše deti v poddanosti so všetkou dôstojnosťou, nemali by sme si myslieť, že je to našou zásluhou; namiesto toho by sme mali chváliť Pána za Jeho milosrdenstvo. Aj keď dispozíciu našich detí nemáme pod svojou kontrolou, neznamená to, že máme zanedbávať

svoje povinnosti, aby sme žili ako vzor a trávili s deťmi toľko času a energie, koľko sa len dá. Pri tom všetkom si musíme uvedomovať, že to, akou cestou naše deti napokon pôjdu, závisí od Pánovho milosrdenstva. Vieme, že je to pravda, pretože ak sú dvaja súrodenci vychovávaní rovnakými rodičmi, s rovnakou starostlivosťou, aj napriek tomu môžu mať obe deti odlišné smerovanie. Jedno môže mať dobrý charakter a stať sa hľadajúcim veriacim, zatiaľ čo druhé môže mať zlý charakter a ne byť ani spasený. Preto si musíme plniť naše povinnosti, aby sme žili správnym životom ako vzor pre naše deti, ale nemali by sme byť znechutení, alebo pyšní kvôli tomu, ako to s našimi deťmi dopadne.

Pavlovo slovo o dohliadaní na deti vo štvrtom verši v sebe nezahŕňa spasenie alebo duchovnosť. Musíme byť pre naše deti dobrým vzorom, ale to, či nakoniec budú, alebo nebudú spasení, závisí od Božieho predurčenia. Jakub a Ezau boli dvojčatá, ale List Rimanom 9:10-13 nám ukazuje, že ich osud závisel od Božieho výberu. Nemôžeme spôsobiť, aby naše deti alebo ktokoľvek iný bol duchovný, ale môžeme byť vzorom tým, že budeme žiť triezvym, zdržanlivým a usporiadaným životom a že budeme hľadať Pána. Ak dvaja rodní bratia počúvajú rovnaké posolstvo evanjelia, jeden môže byť spasený a druhý nie. Takéto prípady sme už videli. Preto musíme byť horliví v ohlasovaní evanjelia a v presvedčaní ľudí, aby prijali Pána, ale tiež si musíme uvedomovať, že spása človeka v konečnom dôsledku nezávisí od nášho úsilia, ale od Božieho predurčenia. Tiež by sme si nemali myslieť, že pokiaľ to závisí od Božieho predurčenia, už nie je potrebné ohlasovať evanjelium. Musíme si plniť svoju povinnosť. Podobne by sme nemali predpokladať, že naše deti sa budú dobre správať, ak sme pre nich dobrým vzorom, ani by sme nemali zanedbávať naše povinnosti. Najlepším a najsprávnejším spôsobom ako byť rodičom je žiť ako vzor pre naše deti a modliť sa za Pánovo milosrdenstvo.

Ak naše žitie ustanoví správny štandard, nebudeme za zlé správanie svojich detí zodpovední. Avšak, ak nežijeme ako vzor, zlé správanie našich detí je našou zodpovednosťou. Ak sú dobré, zásluha nepripadne nám, avšak ak sú zlé, my máme „dlh“. Toto je božské účtovníctvo. Nemali by sme hovoriť, že Boh nie je férový. List Rimanom 9:20 hovorí: „Ale ktože si ty, človeče, že odvráťáš Bohu? Či dielo môže povedať majstrovi: Prečo si ma tak spravil?“ Nemôžeme sa s Bohom sporiť. Ak sa naše deti správajú dobre, nakoniec sú spasení a žijú pred Pánom, musíme za to chváliť Pána a povedať: „Pane, ja som ničím. Aj moje najlepšie správanie je ako prach; nič neznamená. Môžem Ti iba ďakovať za Tvoje milosrdenstvo.“ Nič by sme nemali pripisovať našej добрote. Musíme uznať Božie predurčenie, Jeho milosrdenstvo a milosť. Ak naše deti začnú žiť hriechne, musíme sa pokoriť a modliť sa: „Pane, odpusť mi. Prijímam túto vinu, pretože som možno v niečom zanedbal adekvátnu starostlivosť o ne.“ Takýto by sme mali mať postoj.

Pavlova myšlienka v Prvom liste Timotejovi 3:1-7 sa týka toho, akým spôsobom dozorca žije. To, či sa naše deti správajú dobre, je tu druhoradé; prvoradé je, či máme správne žitie. Musíme sa v našej rodine ujať vedenia a dobre ju spravovať tým, že budeme mať žitie, ktoré jej poskytne pozitívny príklad. To závisí od toho, kým sme; je to záležitosťou života. (*Basic Principles concerning the Eldership*, str. 49-51)

SKVELÉ DETI POCHÁDZAJÚ ZO SKVELÝCH RODIČOV

Nakoniec by som povedal, že mnohí ľudia, ktorých Boh použil v tomto svete, vzišli zo skvelých rodičov. Počnúc Timotejom môžeme vidieť, že mnohých ľudí, ktorých Boh použil, mali skvelých rodičov. John Wesley bol jedným z nich. Ďalším bol John Newton. V našom spevníku máme mnoho hymnov, ktoré napísal Newton. John G. Paton bol ďalším. Bol jedným z najznámejších misionárov v modernom svete. Nespomínam si, žeby mal niekto takého otca ako on. Panton si aj vo svojom pokročilom veku spomína: „Vždy, keď som chcel hrešiť, spomenul som si na svojho otca, ktorý sa za mňa stále modlil.“ Jeho rodina bola veľmi chudobná. Mali iba jednu izbu, jednu kuchynku a ešte jednu malú izbu. Povedal: „Keď sa môj otec modlil a vzdychal v malej izbe, vždy som sa triasol. Prihovárал sa za naše duše. Hoci som už dnes starý, stále si spomínam na jeho vzdychanie. Ďakujem Bohu, že mi dal takého otca. Nemôžem hrešiť, pretože keď hreším, prehrešujem sa voči môjmu

nebeskému Otcovi, aj voči môjmu pozemskému otcovi.“ Je ťažké nájsť otca, akého mal Panton, a je ťažké nájsť syna tak skvelého, akým bol Panton.

Nemôžem povedať, koľko silných veriacich by sme mohli vychovať pre našu nasledujúcu generáciu, ak by všetci rodičia tejto generácie boli dobrými rodičmi. Vždy som chcel povedať toto: Budúcnosť cirkvi závisí od rodičov. Keď Boh cirkvi udelí milosť, potrebuje nádoby. Je potrebné, aby bolo vychovaných viac Timotejov. Je pravdou, že môžeme zachraňovať ľudí zo sveta, ale väčšou potrebou je vychovať ľudí spomedzi kresťanských rodín. (*The Collected Works of Watchman Nee*, zv. 49, str. 549)

VÝCHOVA PŘÍŠTÍ GENERACE PRO CÍRKEVNÍ ŽIVOT

Poselství páté

**Spolupráce s Bohem pro Jeho pohyb ze strany rodičů,
kterým byly svěřeny děti, aby je rozvíjeli a vychovávali v Pánu**

Čtení z Písma: Mt 6,33; Ef 6,4

I. Naplnění Boží ekonomie vyžaduje naši spolupráci a spolupracovat s Bohem znamená být spojen s Kristem a žít s Ním jedním životem – J 14,19b; 6,57; Ga 2,20:

- A. V Božím srdci je vykonat svou ekonomii; Boží ekonomie není jen to, že bychom měli být dobří, duchovní, svatí nebo vítězni; Bůh si nepřeje ani dobrého, ani špatného člověka, ale Bohočlověka – Ef 1,9-11; 1J 3,2.
- B. Namísto toho abychom uzurpovali Boha modlitbou za naši prosperitu, zdraví nebo rodinu bychom se měli modlit, žít a být osobami podle Božího srdce a za Jeho ekonomii – 1S 4,3; Ag 1,2-5; Zj 4,11; Ef 1,9-11.
- C. Všechny věci, které jsou nezbytné pro naši lidskou existenci, musí být pod božským omezením; všechno, co překračuje naše potřeby, se stává světským, a brání nám v naplňování Boží ekonomie, Božího záměru; ve všem musí být rozhodujícím faktorem Boží ekonomie – srv. Mt 24,38.
- D. Když se mezi Božím lidem uskutečňuje Boží ekonomie, jsou požehnání – 1S 7,1-5:
  - 1. Naše blaho je spojené s uskutečňováním Boží ekonomie; neměli bychom hledat blaho mimo Boží ekonomii – Mt 6,33.
  - 2. Neměli bychom očekávat prosperitu pro sebe; spíše bychom měli očekávat, že skrze nás Pán učiní co nejvíce, aby dosáhl své ekonomie.

II. Pokud rodiče nemají pocit pověření, církev nemůže pokračovat; Bůh svěřil lidské tělo, spolu s jeho duší, do našich rukou; neradi bychom viděli, jak naše děti potřebují zachránit zpátky ze světa – Gn 48,9; Ž 127,3; Iz 8,18:

- A. Nejednáme správně, pokud se nestaráme o své děti; nezapomeňte, že je povinností rodičů zajistit, aby se jejich děti obrátily správným směrem – Ž 127,3.
- B. Když jsou děti malé, jsou ve vašich rukou a samy moc nezmohou; pokud jste sami ztraceni, budete ztraceni také s nimi; musíme si uvědomit, že rodiče se musí procvičovat v sebeovládání a obětovat svou vlastní svobodu – srv. J 17,19.
- C. Poté, co církev káže evangelium a zachraňuje lidi, musí se vypořádat se všemi druhy rodinných problémů spojených s těmito lidmi; ale pokud jsou rodiče zodpovědní za řádnou péči o své děti a pokud jsou děti vychovávány v církvi, církev bude zbavena poloviny svých břemen – 2Tm 3,15; 1,5.

III. Měli bychom děti vychovávat v Pánově kázni a napomenutí; měli bychom jim říci, co znamená být skutečným křesťanem, tím, že je budeme učit Pánově kázni – Ef 6,4:

- A. Rodiče musí pomáhat svým dětem, aby vyvíjely správnou snahu; to jak žijeme, ovlivňuje touhy a snahu našeho dítěte; rodiče se musí naučit nasměrovat ambice svých dětí správným směrem – 2K 5,9.
- B. Mnozí rodiče pěstují ve svých dětech pýchu a povzbuzují je k tomu, aby usilovaly o marnou slávu, tím, že je zahrnují pochvalami před ostatními lidmi; rodiče nesmí zraňovat sebeúctu svých dětí, ale zároveň musí poukazovat na jejich pýchu – Př 16,18; Fp 2,3; 1Pt 5,5.
- C. Křesťan musí umět oceňovat druhé; je snadné být vítězem, ale je těžké přijmout porážku; když jsou naše děti poraženy, musíme je naučit, aby přijali svou porážku s pokorou – Fp 2,3-4.

- D. Od jejich mládí bychom měli dát našim dětem šanci se sami rozhodovat; neměli bychom za ně rozhodovat sami, přestože jim není ještě osmnáct nebo dvacet let, jinak pro ně bude těžké činit rozhodnutí, až vyrostou – srv. Dt 30,19; Jr 21,8.
- E. Jako křesťané musíme své děti naučit, jak se správně starat o své věci; musíme jim dát příležitost starat se o svůj osobní majetek, spravovat vlastní boty, ponožky a další záležitosti; měly by vědět, jak se o své věci starat, od útlého mládí – Př 22,6.

IV. Způsob, jakým dítě vyrůstá, závisí na atmosféře v rodině; zatímco děti vyrůstají, musí dostávat pečující lásku a prožívat lásku v rodině – srv 1Te 2,7-8:

- A. Polovinu práce církve mohou vykonávat dobří rodiče; tato práce však dnes padá na naše ramena, protože existuje jen málo dobrých rodičů – Ž 127,3.
- B. Rodina musí být naplněna atmosférou lásky a něhy; musí v ní panovat pravá láska – 1Te 2,7-8.
- C. Rodiče se musí naučit být přáteli svých dětí; nikdy nedovolte, aby se vám děti vzdálily; nikdy nebudte nepřístupní; pamatujte, že přátelství je založeno na komunikaci; není od narození – Mt 19,14.
- D. Nejužitečnější pro děti je, když s nimi jejich rodiče tráví čas; čím více času tráví rodiče se svými dětmi, tím lépe:
  1. Někdy je třeba si s nimi volně povídat na nejrůznější témata.
  2. Měli bychom jim umožnit, aby se zapojili do našich každodenních činností, a měli bychom se k nim připojit v jejich činnostech.

Úryvky ze služby:

Touhou Božího srdce je, aby byla uskutečněna Jeho ekonomie. Bůh netouží po tom, abychom Ho neustále potěšovali a dělali Mu radost, ani Mu nejde, o to, abychom byli dobří, duchovní nebo vítězni. Bůh si dokonce nepřeje dobrého ani špatného člověka; to po čem Bůh touží, je mít bohočlověka. Bůh nás stvořil podle svého obrazu a chtěl, abychom přijali Jeho život, který znázorňuje strom života. Protože člověk padl, Bůh se stal člověkem, aby nás zachránil, aby nás vykoupil. Zemřel za nás všezahrnující smrtí, byl vzkříšen, znovuzrodil nás, aby do nás mohl rozdílet Boží život a přirozenost, a učinil nás Bohem v životě a v přirozenosti, ale ne v Božství.

K Bibli bychom neměli přistupovat jako ke knize, která nás učí být dobrým či duchovním člověkem. Bible nám ukazuje, že Bůh chce, abychom byli „Kristo-člověkem“. Být křesťanem znamená být Kristo-člověkem, kristovcem.

Mělo by na nás zapůsobit to, že aby byla uskutečněna Boží ekonomie, je potřeba naše spolupráce s Bohem. Spolupracovat s Bohem znamená být jedno s Bohem. Pro ilustraci můžeme použít třínohý závod. Při takovém závodě musí běžci běžet ve dvojicích, přičemž každý partner má jednu nohu svázanou s nohou svého partnera. Aby mohli partneři běžet, musí mezi sebou navzájem spolupracovat a nesmí se pohybovat nezávisle jeden na druhém. To představuje náš správný křesťanský život. Být křesťanem znamená být jedno s Kristem a žít spolu s Ním jedním životem.

S narozením Samuela byla spojená Chanina spolupráce s Bohem. Staré kněžstvo bylo zatuchlé a uvadlé, a proto Bůh zatoužil po novém začátku. Bůh za scénou uvedl věci do pohybu, aby se narodil Samuel. Na jedné straně uzavřel Chanino lůno; na druhé straně vzbudil protivníka (1S 1,5-7). To Chanu přimělo k tomu, aby se modlila, aby jí Hospodin dal dítě, chlapce. Ve své modlitbě slíbila a řekla: „Hospodine zástupů, jestliže opravdu pohlédneš na soužení své otrokyně a vzpomeneš na mě, nezapomeneš na svou otrokyni, mužského potomka, dám ho Hospodinu pro všechny dny jeho života a břitva nepřijde na jeho hlavu“ (v. 11). Tato modlitba nebyla iniciována Chanou, ale Bohem. Bůh si vybral Chanu, protože byla ochotná s Ním spolupracovat. Bůh vyslyšel Chaninu modlitbu a otevřel její lůno. Chana otěhotněla a porodila syna (v. 20). Potom podle svého slibu obětovala svého syna Bohu a svěřila ho do péče kněze Élího. Z toho můžeme vidět, že Chana, Samuelova matka, byla ta,

která, spolupracovala s Bohem. Příběh Chany nám ukazuje, co od nás dnes Bůh očekává. (*Life-study of 1 a 2 Samuel*, str. 5, 6)

* * *

Truhla byla předobrazem Krista jako ztělesnění Boha. Rovněž představuje Krista jako přítomnost trojjediného Boha, který je se svým lidem, aby mohl vykonat svou ekonomii a aby mohl ustanovit své království na zemi. Vynést truhlu znamenalo vynést Boží přítomnost. Když synové Izraele začali vyrazet s truhlou z hory Sínaj, Mojžíš se modlil k Bohu a řekl: „Povstaň, Hospodine, ať se tvoji nepřátelé rozprchnou, ti, kdo tě nenávidí, ať před tebou utečou“ (Nu 10,35). Truhla se ujala vedení a postupovala dopředu. Pohyb truhly byl obrazem Božího pohybu na zemi.

První kniha Samuelova 4 říká, že starší Izraele ve skutečnosti uzurpovali Boha. Tehdy Bůh neměl v úmyslu se pohnout. Synové Izraele vůbec nemysleli na Boží ekonomii, ani se o ni nezajímali a jejich vynesení truhly ukazovalo, že uzurpovali Boha pro své vlastní zabezpečení, pokoj, odpočinek a prospěch. Uzurpovali Boha, dokonce Ho nutili, aby šel s nimi.

I dnes mnozí křesťané uzurpují Boha tím, že se modlí za svou vlastní prosperitu, zdraví nebo rodinu, bez ohledu na Boží ekonomii. Když žádáme Boha za uzdravení, musí to být plně v souladu s Jeho ekonomikou. Pokud jste nemocní, neměli byste se modlit za uzdravení takovým způsobem, že budete uzurpovat Boha. Naopak, z hlubin svého ducha byste měli říci: „Pane, nejsem tady na zemi kvůli svému zdraví, své prosperitě, svým dětem nebo své práci. Jsem zde pro Tvoji ekonomii. Chceš, abych zde na zemi žil pro Tvoji ekonomii? Uviděl jsem Tvoji ekonomii, pochopil jsem, že potřebuješ nazíra, a tak Ti vydávám a otevírám své srdce, abych byl takovým nazírem. Jako člověk, který se narodil z Boha a který má Boží život a přirozenost, Tě prosím, abys mi ukázal, co je touhou Tvého srdce se mnou v této situaci.“ Jestliže Bůh zamýšlí, abyste nadále žili na zemi pro Jeho ekonomii, budete uzdraveni, ať už prostřednictvím lékařů nebo jiným způsobem. Jde o to, že namísto uzurpování Boha se musíme modlit, žít a být lidmi podle Božího srdce a pro Jeho ekonomii. (*Life-study of 1 & 2 Samuel*, str. 22-23)

* * *

Abychom mohli žít pro Krista, potřebujeme mít zajištěnou existenci. Nemůžeme žít Krista bez zajištěné lidské existence. Ale dnes se lidé v padlém světě nestarají o nic než o zajištění své existence; nestarají se o účel své existence. Existence je jedna věc, ale existovat za božským účelem je věc druhá. Účel, který Bůh stanovil pro naši existenci, je žít Krista, zakoušet Boha a mít Boží svědectví. Ale lidé tohoto světa mají pouze svou existenci; nemají žádný účel. Nakonec ze své existence učiní samotný účel své existence. Neznají nic jiného než svou existenci. Satan bere existenci lidských životů či lidského živobytí a využívá ji k tomu, aby se zmocnil lidí, takže se dnešní svět stará jen o svou existenci, ale nikoli o Boží záměr v existenci.

Všechny věci, které potřebujeme pro svou lidskou existenci, musí být pod božským omezením. Vše, co přesahuje naše potřeby, se stává něčím světským, „egyptským“, něčím od faraona, co je nám překážkou v ekonomii Božího záměru. Ve všem musí být rozhodujícím faktorem Boží ekonomie. Náš způsob života by neměl být jako způsob života „Egypťanů“, světských lidí. Potřebujeme místo k bydlení a potřebujeme udržovat domácnost v čistotě. Ale pokud pokračujeme v úklidu, i když je čas jít na shromáždění, náš úklid se stává něčím „egyptským“, něčím mimo ekonomii Božího záměru. Nejsme na zemi kvůli uklizení, ale abychom slavili svátek Hospodinu. Jiní křesťané si mohou počínat jako lidé světa, ale my musíme být lidem svatým, lidem odděleným.

Naše žití a naše existence závisí na zaopatření z nebeského zdroje, nikoli na zaopatření ze světa. Kvůli tomu potřebujeme vizi a potřebujeme uplatnit svou víru. Mojžíš byl muž velké víry, který vedl dva miliony lidí z Egypta do pustiny, kde pro jejich lidskou existenci nebylo žádné pozemské zaopatření. (*Life-study of Exodus*, str. 156)

* * *

Obraz vykreslený v těchto verších (1S 7,1-5) je překrásný. Vidíme zde lid, který se vrací k Bohu, a člověka – Samuela –, který byl jedno s Bohem na zemi. Můžeme tedy říci, že Samuel zastupoval Boha na zemi. Vlastně bychom mohli říci, že Samuel byl představitelem samotného Boha v nebi, který vládne svému lidu na zemi. Jako takový člověk Samuel začal sloužit Bohu.

Samuel byl věrný Bohu a jednal podle toho, co bylo v Božím srdci a mysli. Celá jeho bytost a osoba – nejen jeho konání, žití a práce – byly cele pro Boha a v souladu s Bohem. Samuelova bytost a Boží srdce byly jedno. Z tohoto důvodu můžeme říci, že Samuel byl člověk, který zastupoval Boha na zemi. Samuel znal Boží touhu. Jeho život a práce uskutečňovaly touhu Božího srdce. V důsledku toho byl Samuel člověkem, který změnil věk.

V této nahrazující kněžské službě Samuel pomazal Saula a Davida za krále (10,1; 16,1.13), protože Bůh nařídil, aby neustále přicházel před Jeho pomazaného (2,35b) a dohlížel na činnost krále. Z toho vyplývá, že Samuel, v zastoupení Boha na zemi, byl větší než samotný král. Samuel mohl být způsobilý do takovéto míry, jelikož ho Bůh po mnoho let zdokonaloval pro svůj Boží záměr a pro nic jiného.

Kdykoliv se uskutečňuje Boží ekonomie mezi Jeho lidem, přijímají požehnání. To znamená, že naše blaho je úzce spojené s uskutečňováním Boží ekonomie. Neměli bychom hledat vlastní blaho mimo Boží ekonomii. Jelikož Boží ekonomie byla opomenuta a zanedbána, je třeba ji obnovit. Chtěl bych říci, zejména mladým svatým, že bychom neměli očekávat prosperitu pro sebe. Raději bychom jako svatí v Pánově obnově měli očekávat, že skrze nás Pán učiní co možno nejvíce, aby dosáhl své ekonomie. Tehdy budeme požehnáni. (*Life-study of 1 & 2 Samuel*, str. 27-30)

* * *

Církev nemůže pokračovat, pokud rodiče nevnímají, že jim děti byly svěřeny. Nechceme se dočkat toho, že naše děti budou muset být zachráněny zpátky ze světa. Představme si, že zplodíme děti, ztratíme je do světa, a pak se je snažíme zachránit zpátky ze světa. Pokud to dovolíme, evangelium nebude nikdy kázáno do nejzazších částí země. Naše děti se naučily mnohým naukám a my jsme se o ně starali celé roky. Proto alespoň tyto naše děti by měly být přivedeny k Pánu. Nedomnívejme se, že není třeba se postarat o naše děti. Nezapomeňte, že zodpovědností rodičů je zajistit, aby jejich děti byly obráceny na správnou cestu.

Prosím, dovolte mi říci několik slov. V celých církevních dějinách je mezi křesťany největším selháním to, že selhali v rodičovství. Chybí nám rodičovská péče o děti. Děti jsou malé; jsou ve vašich rukou a samy nemohou udělat nic. Nesmíme je ztratit. Musíme si uvědomit, že se rodiče musí učit sebeovládání a obětovat svou vlastní svobodu. Bůh nám svěřil fyzické tělo, spolu s jeho duší, ale pokud se nebudeme ovládat a nevzdáme se své vlastní svobody, budeme se v budoucnu jen s těžkostmi zodpovídat Bohu.

VÝCHOVA DĚTÍ V PÁNOVĚ KÁZNI A NAPOMENUTÍ

List Efeským nám říká, že musíme vychovávat své děti v Pánově kázni a napomenutí (Ef 6,4). Pánova kázeň odhaluje člověku, jak by se měl chovat. Musíme své děti považovat za křesťany, ne za pohany. Pánova kázeň říká člověku, jak by se měl chovat jako křesťan. Pán touží, aby se všechny naše děti staly křesťany. Bůh netouží po tom, aby se některé z našich dětí stalo pohanem nebo nespasenou osobou. Měli bychom usilovat o to, aby z našich dětí vyrostli nejen křesťané, ale dobří křesťané. Měli bychom jim říci, co znamená být skutečným křesťanem, tím, že je učíme Pánově kázni. Nyní se musíme dotknout několika bodů.

Pomáhat dětem mít správné ambice

Každé dítě má nějakou vlastní touhu. Pokud bychom se děti zeptali, co by si vytisklo na svoji

vlastní vizitku, myslím, že by si mnoho dětí vytisklo „prezident“, „předseda“ nebo „královna“. Rodiče musí pomáhat svým dětem se správnými ambicemi. Pokud vy sami milujete svět, vaše děti budou pravděpodobně chtít být prezidentem, milionářem nebo velkým akademikem. To jak žijete, ovlivňuje touhy vašeho dítěte. Rodiče se musí naučit nasměrovat ambice svých dětí správným směrem. Měli by usilovat o to, aby byly milovníky Pána. Neměly by milovat tento svět. Měli byste v nich rozvíjet správnou touhu, dokud jsou mladé. Ukažte jim, že je čestné zemřít pro Pána, že je vzácné být mučedníkem pro Pána. Musíte jim být příkladem a ukázat jim vaše touhy a ambice. Řekněte jim, čím byste chtěli být, kdybyste měli příležitost. Řekněte jim, jakým křesťanem chcete být. Tímto způsobem nasměrujete jejich ambice správným směrem. Jejich cíle se změní a budou vědět, co je vznešené a co je drahé.

Nepodporovat v dětech pýchu

Problémem dětí není pouze to, že mají své ambice a ctižádostivost, ale také mají svoji pýchu. Mohou se chlubit svou vlastní chytrostí, dovedností nebo výmluvností. Děti mohou být pyšné na mnoho věcí. Mohou si myslet, že jsou výjimečným člověkem. Rodiče by je neměli odrazovat, ale také by v nich neměli pěstovat pýchu. Mnoho rodičů pěstuje pýchu svých dětí a povzbuzuje je v usilování o marnou slávu, když je zahrnují chválou před druhými lidmi. Měli bychom jim říci: „V tomto světě je mnoho dětí, jako jsi ty.“ Nesnažte se podporovat jejich pýchu. Měli bychom děti poučit v souladu s Pánovou kázní a napomenutím. Děti by se samozřejmě měly naučit myslet, mluvit a osvojit si všechny potřebné dovednosti. Musíme jim však říci, že v tomto světě je mnoho takových dětí jako ony. Neničte jejich sebeúctu, ale nedovolte jim, aby se stali pyšnými. Neměli bychom ubližovat jejich sebeúctě, ale musíme jim poukázat na jejich pýchu. Mnoho mladých lidí odchází z domova, jen aby zjistili, že musí strávit deset nebo dvacet let ve světě, aby se naučili, jak věci dělat správně. Avšak to je již příliš pozdě. Mnoho mladých lidí má doma prudkou povahu. Jsou natolik pyšní, že nedokážou vykonat pořádnou práci. Nechceme, aby naše děti byly malomyslné, ale ani nechceme, aby byly pyšné nebo si myslely, že jsou někdo.

Naučit děti přijímat porážku a naučit se pokoře

Jako křesťané bychom měli umět pochválit druhé. Je snadné přijmout výhru, ovšem přijmout porážku je těžké. Můžeme najít vítěze, kteří jsou pokorní, a je vzácné najít poražené, kteří nejsou zatrpklí. Toto však není správný křesťanský postoj. Ti, kteří jsou v některých oblastech dobří, by se měli naučit být pokorní a nevychloubat se. Když člověk utrpí porážku, měl by se zároveň naučit ji přijmout. Děti jsou velmi soutěživé a je to v pořádku; chtějí vyhrávat v míčových hrách, v běhu či ve školních činnostech. Musíte jim říci o tom, že je dobré a správné být dobrým studentem ve škole, zároveň bychom je však měli učit pokoře. Povzbudte je, aby byly pokorné. Řekněte jim, že existuje mnoho dalších studentů, kteří mohou být lepší než oni. A když jsou poraženi, musíte je naučit, aby svou porážku přijali s pokorou. Častým problémem dětí je, že se musí vypořádat s tímto postojem. Například po nějakém zápase se vítěz bude cítit na sebe pyšný, zatímco poražený si bude stěžovat, že rozhodčí nebyl spravedlivý nebo že hru špatně posoudil, protože mu zrovna do očí svítilo slunce. Měli byste dětem pomoci rozvíjet pokorný charakter. Děti by měly být pod naším křesťanským napomínáním a měly bychom v nich rozvíjet křesťanský charakter. Mohou vyhrávat, ale když prohrají, měli by umět ocenit i druhé. Umět přiznat porážku je ctnost. Mnohým Číňanům chybí ctnost. Většina Číňanů obviňuje ostatní, když jsou poraženi, místo aby porážku pokorně přijali. Své děti musíme vychovávat v Pánově kázní a napomínání.

Mnohé děti říkají, že učitel nadržuje svým oblíbencům, když se ostatním daří při zkoušení. Když se jim samotným nedaří, říkají, že je učitel nemá rád. Zde vidíme potřebu pokory. Křesťané se musí naučit přijímat porážku. Pokud jsou ostatní dobří, musíme okamžitě říci, že jsou dobří. Musíme také umět přijmout porážku a přiznat, že ostatní jsou chytřejší, pracovitější nebo lepší než my. Přijmout

porážku je ctnost křesťana. Když vyhraje, neměli bychom se na ostatní dívat svrchu. Tento postoj křesťanům nepřísluší. Když jsou ostatní lepší než my, musíme je ocenit. Ostatní mohou skákat výš nebo být silnější než my. Měli bychom své děti naučit, aby uznávaly úspěchy druhých, dokud s námi stále sdílejí jednu domácnost. Toto zdokonalování jim pomůže, aby pochopily samy sebe, až budou vyrůstat jako křesťané. Měli bychom znát sami sebe a ocenit ty, kteří jsou lepší než my. Pokud jsou naše děti takové, bude pro ně snadné prožívat duchovní věci.

Učit děti si vybrat

Doufám, že této záležitosti budeme věnovat dostatečnou pozornost. V mnoha aspektech musíme své děti učit podle Pánovy kázně. Od jejich útlého dětství bychom měli dát svým dětem šanci umět se sami rozhodovat; neměli bychom za ně všechno rozhodovat my, i když jim ještě není osmnáct, dvacet či více let, jinak pro ně bude velmi těžké činit vlastní rozhodnutí, až vyrostou. Musíme jim vždy dát příležitost rozhodovat se. Dejte jim možnost vybrat si, co se jim líbí a co se jim nelíbí. Musíme jim ukázat, zda je jejich výběr správný. Nechte je, aby to samy uviděly. Některé rády nosí krátké oblečení. Některé preferují pouze jeden druh barvy, zatímco jiné dávají přednost jinému druhu barvy. Nechte děti, aby se samy rozhodovaly.

Někteří lidé nedávají svým dětem možnost volby. Výsledkem je, že když jejich děti dosáhnou svých dvaceti let a vezmou si někoho, nevědí, jak být hlavou. Můžete jim říci, že manžel je hlavou manželky, ale nebudou vědět, jak být hlavou. Nesmíte dovolit, aby po vstupu do manželství zjistily, že nevědí, jak být hlavou. Pokud je to možné, dejte svým dětem dostatek příležitostí k rozhodování. Až vyrostou, pak budou vědět, co dělat. Budou vědět, co je špatné a co je správné. Poskytněte dětem příležitosti, aby se rozhodovaly od okamžiku, kdy jsou ještě mladé. Všem těm, kteří mají děti, říkám toto: „Dejte jim možnost si vybrat.“ Jinak mnoho čínských dětí utrpí újmu, až vyrostou. Újma se často projeví ve věku mezi osmnácti a dvaceti lety. V tomto věku jednají nezodpovědným způsobem, protože nikdy neměly možnost se samy rozhodovat. Musíme učit své děti podle Pánovy kázně. Musíme své děti naučit, aby se uměly rozhodovat, a nedělat všechna rozhodnutí za ně. Musíme dát svým dětem vědět, zda se rozhodly správně.

Učit děti starat se o své věci

Děti také musíme naučit, jak se starat o své věci. Musíme jim poskytnout příležitost, aby se staraly o své osobní věci – o vlastní boty, ponožky a další záležitosti. Dejte jim trochu pokynů a pak je nechte zkusit zvládnout věci sami. Měli by poznat již od svého dětství, jak se starat o své věci. Některé děti mají špatný začátek, protože jejich otcové je slepě milují a nevědí, jak je vychovávat. Jako křesťané musíme vychovat naše děti tak, aby se správně staraly o své věci.

Věřím, že pokud nám Pán bude milostiv, získáme polovinu našeho nárůstu z našich vlastních dětí a druhou polovinu z „moře“ (tj. ze světa). Pokud je veškerý nárůst z „moře“ a nemáme nárůst ze svých vlastních dětí, církev nebude silná. Pavlova generace mohla být zachráněna přímo ze světa, ale generace po Pavlovi, lidé jako Timoteus, přišla skrze své rodiny. Nemůžeme očekávat, že náš nárůst bude vždy ze světa. Musíme očekávat, že druhá generace, lidé jako Timoteus, přijdou z našich vlastních rodin. Boží evangelium zachraňuje lidi ze světa, ale musíme také přivést lidi jako Timoteus. Než bude církev bohatá, musíme mít babičky jako Lois a matky jako Euniky, které vychovávají, vzdělávají a učí své děti v Pánově kázni. Pokud takové lidi církev nemá, nikdy nebude bohatá. Musíme dát našim dětem příležitost, aby se to učily od svého mládí. Musíme jim dát příležitost naučit se starat o věci samy. Pravidelně konejte rodinné schůzky a umožněte dětem se rozhodovat. Pokud musíme přestavět nábytek, zapojte je do toho. Pokud musíme přerovnat věci ve skříni, zapojte je do toho. Naučte je starat se o věci. Ať už máme dcery nebo syny, musíme je naučit starat se o věci. V budoucnu se pak stanou dobrým manželem nebo dobrou manželkou.

Jaká je dnes naše situace? O dívky by se měly starat jejich matky. Ale mnoho matek se o ně nestará a břímě pak leží na církvi. O chlapce by se měli starat jejich otcové. Ale mnoho otců se o ně nestará, a tak se břímě přenáší také na církev. V důsledku toho, jak jsou lidé spaseni a přivedeni do církevního života, záležitost tohoto břemene se zdvojnásobí. Je to proto, že ti, kdo jsou rodiči, nežijí správně jako křesťanští rodiče. Poté, co církev káže evangelium a lidé jsou zachráněni, musí se vypořádat se všemi druhy rodinných problémů spojených s těmito lidmi. Ale pokud jsou rodiče zodpovědní za správnou péči o své děti a pokud jsou děti vychovávány v církvi, církev bude zbavena poloviny svých břemen. V Šanghaji jsem se často vnímal, že pracovníci by neměli řešit mnoho věcí ohledně těchto záležitostí; tyto záležitosti by měly řešit rodiče. Rodiče své děti neučí dobře a tyto děti jsou pak unášeny do světa. V důsledku toho je musíme zachránit zpátky ze světa a musíme převzít břemeno za jejich výuku. To přináší spoustu práce církvi.

LÁSKYPLNÁ ATMOSFÉRA V RODINĚ

V našich rodinách by měla panovat láskyplná atmosféra. Někteří lidé mají psychické potíže nebo jsou odtažití, protože doma postrádají lásku.

To jak dítě vyrůstá, závisí na atmosféře, která panuje v rodině. Pokud dítě během dospívání nezakusí pečující lásku, stane se tvrdohlavým, individualistickým a vzpurným. Mnoho lidí v dospělém věku nedokáže vycházet s ostatními, protože nezažívali lásku v rodině jako děti. V jejich rodině zakusili jen hádky, argumenty a boje. Děti z takových rodin nevyrostaly normálně. Ti, kteří pocházejí z takových abnormálních rodin, jistě vyrostou v osamělé lidi. Budou vůči ostatním nepřátelští. Protože se ve svém srdci cítí méněcenní, snaží se posílit své sebevědomí tím, že se považují za lepší než ostatní. Všichni lidé s komplexem méněcennosti mají sklon se povyšovat. To je jejich způsob vyrovnání se s vlastním pocitem méněcennosti.

Mnoho špatných prvků ve společnosti, jako jsou lupiči a rebelové, pochází z rodin postrádajících lásku. Jejich osobnost se stává pokřivenou a až vyrostou, obrací se proti svým bližním. Když přijdou do církve, přinášejí s sebou své problémy. Mám pocit, že polovinu práce v církvi mohou vykonávat dobří rodiče. Tato práce však dnes spočívá na našich ramenou, protože existuje jen málo dobrých rodičů. Noví věřící by měli vidět, že by se svými dětmi měli zacházet správně. Rodina musí být naplněna atmosférou lásky a něhy. Musí v ní panovat pravá láska. Děti, které vyrůstají v takových rodinách, se stanou normálními lidmi.

Rodiče se musí naučit být přáteli svých dětí. Nikdy nedovolte, aby se vám děti vzdálily. Nikdy se nestáňte nepřístupnými. Nezapomeňte, že přátelství je založeno na komunikaci; nepřichází s narozením. Musíte se naučit, jak se svým dětem přiblížit. Buďte rádi, když za vámi přijdou, aby vám řekly, že mají problémy, a vyhledaly vaši pomoc, když jsou slabé. Neměly by jít za druhými, když se cítí slabé. Měly by být schopny vám sdělit své úspěchy i neúspěchy. Měli byste být jejich dobrým přítelem, přístupným a vstřícným. Měly by se na vás obrátit jako na své přátele, když jsou slabé, i když jsou úspěšné. Musíme být vůči nim přátelští. Když jsou slabé, měly by být schopny k nám přijít a požádat o pomoc. Neměli bychom je soudit, ale pomoci jim. Měli bychom jim být nablízku, kdykoli potřebují naši pomoc, a také bychom měli být schopni si s nimi sednout a diskutovat s nimi o problémech. Měly by být schopny hledat radu od nás jako od svých přátel. V rodině si rodiče musí u svých dětí získat tolik důvěry, až se nakonec stanou jejich přáteli. Pokud se to rodičům podaří, udělali správnou věc.

Tuto lekci se musíte naučit už od té doby, kdy jsou děti ještě malé. To jak blízké vám vaše děti budou, závisí na tom, jak s nimi jednáte prvních dvacet let jejich života. Nebudou-li vám poblíž prvních dvacet let jejich života, nebudou vám poblíž, když jim bude třicet nebo čtyřicet let. Budou se vám víc a víc vzdalovat. Mnoho dětí nemá rádo blízkost svých rodičů. Nepanuje mezi nimi přátelský a vřelý vztah. Když mají problémy, jdou za rodiči způsobem, jako když zločinec předstupuje před soudce. Musíte na vztahu pracovat do takové míry, že vaše děti budou schopny přijít za vámi

a vyhledávat radu od vás, když budou mít problémy. Musí se cítit uvolněně, když se vám svěřují. Pokud toho dosáhnete, najdete ve své rodině jen několik problémů. Ve skutečnosti budou všechny problémy vyřešeny. (*Messages for Building Up New Believers, vol. 2, str. 522-523, 536, 537-541, 544-546*)

* * *

Otázka: Jak se může starší bratr, který je otcem, starat o svou rodinu a být ještě vždy k dispozici svatým, aby jim pomáhal?

Odpověď: Být dohlížitelem je obtížné. Nejužitečnější věcí pro děti je, když s nimi rodiče tráví čas. Posedět si s nimi, sledovat, co dělají, učit je – to je pro děti nejlepším povzbuzením a prevencí před zahálkou. Někdy s dětmi musíme volně hovořit na nejrůznější témata. Pokud to budeme dělat, budou šťastné. Děti se rády učí. Potřeby dětí jsou nekonečné. Čím více času s nimi trávíme, tím lépe. Měli bychom jim také umožnit, aby se zapojily do našich každodenních činností, a měli bychom se k nim připojit v jejich činnostech. Nicméně, starší musí být také k dispozici, aby pomáhal svatým. Abychom se mohli postarat o obě tyto potřeby, musíme se naučit mít společenství s Pánem a následovat Jeho vedení. To co jsem sdílel ohledně starších, jsou principy. Potřebujeme Pánovo vedení v každé konkrétní situaci. (*Basic Principles Concerning the Eldership, str. 57-58*)